

Коммунальное учреждение «Запорожский областной институт
последипломного педагогического образования»
Запорожского областного совета

Прошу слова!

(сборник работ участников
Межрегионального фестиваля ораторского искусства)

Запорожье
2019

Коммунальное учреждение
«Запорожский областной институт
последипломного педагогического образования»
Запорожского областного совета

Прошу слова!
(сборник работ участников
Межрегионального фестиваля ораторского искусства)

Запорожье
2019

УДК 808.5:7.092-053.(082)

ББК 83.76м.я43

В85

Составители:

Куринная А.Ф., кандидат педагогических наук, доцент кафедры философии и общественно-гуманитарных дисциплин КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС;

Путий Т.Н., кандидат педагогических наук, доцент кафедры философии и общественно-гуманитарных дисциплин КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС;

Петрик О.В., старший преподаватель кафедры начального образования КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС.

*Рекомендовано научно-методическим советом КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС
(протокол № 6 от 26.09.2018 г.)*

В85 Прощу слова! (сборник работ участников Межрегионального фестиваля ораторского искусства) / Составители А.Ф. Куринная, Т.Н. Путий, О.В. Петрик. – Запорожье: Издательство ЗГИА, 2019. – 68 с.

В сборник вошли работы участников Межрегионального фестиваля ораторского искусства «Заговори, чтобы я тебя увидел» в номинациях «Доброе слово лучше богатства», «Слово есть поступок», «Быстрое перо».

НОМИНАЦІЯ «ДОБРОЕ СЛОВО ЛУЧШЕ БОГАТСТВА»

КАЗКА-ВИГАДКА

*Авалян Єва,
учениця 1-го класу,
Чорноземненська загальноосвітня школа I-III ступенів,
с. Чорноземне
(консультант: Лифар Т.П.)*

Доброго дня всім! Я – Єва Авалян. Мені тільки п'ять років, але я вже вчуся у школі. Моя сім'я родом з країни Вірменія. Мені дуже подобається розмовляти українською мовою, особливо розповідати казки.

Казка – вигадка, та в ній – щось корисне зрозумій!

Каже вчителька у школі: «Ось і надійшла зима!

Пора року хоч холодна, та радіє дітвору.

Грай у сніжки, їдь в санчатах,

Хоч – ліпи сніговика...»

Місяць грудень вже минає, а сніжок не випадає.

З нетерпінням ми чекали і сніжинки вирізали.

Ось і Новий рік зустріли, а морози десь поділись.

І канікули зимові провели без снігу вдома.

Мабуть, ознаки зими не побачимо вже ми?!

Підійшла я до вікна, щось біліє. Дивина!

Це сніжиночки танцюють, бабу снігову майструють.

Ми з сестричкою зраділи, сніжки ліпимо красиві.

– Де ж, сніжинки, ви ховались, дуже ми вас зачекались?

– Наша мама – хмара сіра, – раптом одна заговорила, –

Довго нас не відпускала, загубити всіх боялась.

А тепер ми на свободі і ведемо хороводи.

– Мабуть, хмарка попрощалась – не побачить більше вас?

– Ми – сніжинки чарівні, ми й краплиночки води,

Ми й легкі паринки – розумні дітки у хмаринки.

Ясне сонце припече, все розтане й понесе

знов наверх нас, до матусі, бо вода завжди у русі.

Зрозуміли ми з сестричкою,

Що водичка-чарівничка.

А природу слід вивчати,

берегти і шанувати!

Дякую за увагу!

АНТОН І ХАРИТОН

*Баландін Тимур,
учень 4-го класу,
Енергодарський навчально-виховний комплекс №5
Енергодарської міської ради Запорізької області,
м. Енергодар
(консультант: Тютюнник І.В.)*

Жили на світі Антон і Харитон.

– Давай з тобою дружити, – сказав Харитон. – Будемо один з одним все ділити навпіл – і горе, і радість.

– Давай, – погодився Антон, – коли поруч друг, жити легше і веселіше.

Йшли вони якось полем. Сонце палить. А сховатися ніде – ні деревця, ні кущика.

– Дай мені твій бриль, – попросив Харитон, – бо мені сильно голову припікає.

Антон віддав Харитону свого великого солом'яного бриля. Сонце почало і йому пекти у голову, але Антон подумав: «Нічого, потерплю. Зате Харитону добре!»

Раптом набігла величезна хмара, линув дощ.

– Дай мені скоріше свого плаща, – закричав Харитон, – хіба не бачиш, що твій друг мокне!

Антон віддав йому свій плащ. Дощик поливав Антона. Але він думав: «Ну що ж. Заради дружби і промокнути можна».

Пройшов дощ, засяяло сонечко. Харитон віддав Антону його плащ і великого бриля.

– Візьми, – каже він, – а то мені нести важко.

Антон узяв мокрий плащ і мокрий бриль. А сам замислився.

Тим часом друзі дійшли до перехрестя.

– Тобі куди? – запитав Антон.

– Мені ліворуч, – відповів Харитон.

– Ну, а мені праворуч, – сказав Антон.

– Так ми ж хотіли разом йти! – закричав Харитон. – Ми ж друзі з тобою!

Але Антон ішов усе далі і далі. Так і пішов. Жодного разу не оглянувся.

ЗИМА-ЧАРІВНИЦЯ

*Бороденко Денис,
учень 2-го класу,
Запорізький ліцей №34 Запорізької міської ради
Запорізької області,
м. Запоріжжя
(консультант: Шелепа Л.І.)*

Якось хтось, постукав у моє вікно. Підбігаю, дивлюся і очам не вірю. Все біле-біле! Це випав пухнастий сніжок і огорнув все навколо. Стало так красиво! Перед очима одна картина змінює іншу.

Закриваю очі і потрапляю в чарівну казку. Сніговичок бере мене за руку і веде на лісову галявину. Там під звуки зимової музики танцюють дівчатка – сніжинки. Дві сестрички – синички перелытають з гілочки на гілочку і весело співають. Зайчик стрибає по білосніжному килимі, співаючи: «Сніг – сніжок м'якесенький, ти ж такий мокресенький, але ти чарівний!»

Почула їхні пісеньки сердита Завірюха. Розгнівалася. Покликала на допомогу вітрів і мороз. Намели вони кучугури снігу, заморозили все. Сильний вітер зруйнував пташині гніздечка, сніг присипав зайчика. Пташки стали мокрі і нагадували кульки з льоду. Ой-ой, лихо яке!

І мене стало замітати снігом, змерз і заплакав. Завірюха побачила мої сльози і її холодне серце розтануло. Вона віддала наказ Вітрові, щоб він заспокоївся. Враз небо стало ясным. Сніговичок каже, що пора повертатися. Я забрав зайчика і пташок. Відігрів, нагодував. Ми так подружилися, що стали начебто одна сім'я. Жили дружно і весело. З хати лунають щебетання пташок і спів зайчика.

А я дивлюся у вікно і бачу зиму-чарівницю. Вона така красива, як у казці. Сніжинки кружляють – маленькі, білі, дивовижні. Моє серце переповнює радість і так хочеться співати.

ДОБРА СПРАВА – КОЖЕН ДЕНЬ

*Великодна Софія,
учениця 1-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня
санаторна школа-інтернат I-III ступенів»
Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант: Братковська М.М.)*

А що ж таке добрі справи? Мені здається, це хороші вчинки, які люди роблять від чистого серця. Потрібно тільки захотіти, і добрі справи можна робити щодня кожному з нас.

Великих добрих справ в моєму житті ще не було. Але ті, які я роблю, вони від душі. Поступаюся місцем старшим в автобусі, ділюся з подружками

смачними цукерками, з товаришем по партії – олівцями, зошитом, якщо він забув їх вдома, у всьому слухаю батьків і вчителів – це маленькі, але добрі справи!

Для мене добра справа – це допомога моїй бабусі. Вона в мене найкраща! Майже всі канікули я проводжу в неї. Влітку допомагаю на городі, прибираю вдома, поливаю квіти. І, зізнаюся, дуже приємно, коли бабуся посміхається і підхваляє мене. Разом з бабусяю взимку робимо годівнички для пташок. У бабусі живе кіт Бася, якого підкинули до двору. Вона пожаліла і підбрала його ще маленьким-маленьким кошеням. Моя бабуся – дуже добра, вона залишила кошеня у себе, а тепер з ніжністю піклується про нього.

Я й сама дуже люблю тварин. Часто приношу що-небудь поїсти бездомним кішкам і радію, коли вони з вдячністю муркочуть мені вслід. Як шкода, що не можна допомогти їм усім! Так і хочеться крикнути людям навколо: «Озирніться! Не проходите мимо чужої біди!»

Добра справа – це й усмішка, добре слово, сказане комусь, знайомому і незнайомому.

ЯКБИ БУВ Я ЧАРОДІЄМ, ЩОБ ЗРОБИВ БИ Я ДЛЯ ЗВІРІВ

*Галєтова Лада,
учениця 2-го класу,
Мелітопольська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 3,
м. Мелітополь
(консультант: Сметанко Л.Г.)*

Доброго дня! Мене звать Галєтова Лада. Я учениця Мелітопольської загальноосвітньої школи № 3 І ступеня. Тема мого виступу: «Як би був я чародієм, щоб зробив би я для звірів!»

Знаєте я дуже люблю мріяти!

Інколи я уявляю себе принцесою чудового королівства, де живуть чарівні створіння.

Інколи метеликом, який легесенько пурхає в повітрі.

А ще... Я відчуваю, якби я була чародійкою, я неодмінно зробила б диво для безхатніх тваринок, які не мають домівки і турботливих господарів. Адже, вони – наші маленькі друзі, які хочуть, щоб їх полоскотали за вушком та почухали їм пузико. Іноді вони такі кумедні та веселі, але ж частіше в їх очах стільки смутку та болю. Вони дивляться не в очі, а в душу, благаючи: «Візьміть мене до себе!... Ну візьміть!». Коли я бачу їх на вулиці, тремтячих від холоду й голоду, моє серце охоплює розпач і безмежне бажання допомогти.

І перше, щоб я зробила для цих тваринок, так надала б їм теплий дім та друзів, які обожнювали і піклувалися б про них.

А ще б я надала дар мовлення кожній тваринці. І уявіть собі, ваш улюбленець починає розмовляти. І ви можете довірити йому всі свої таємниці, знаючи, що він вас вислухає, підтримає і ніколи не зрадить.

Так, щось я замріялась, але мені здається, що колись настане той час, коли ми знайдемо такого чародія. А поки любимо братів наших менших і самі станьмо для них маленькими чародіями, адже, повірте, вони єдині у світі друзі, які любитимуть вас більше, ніж себе!!!

Дякую за увагу!

БДЖОЛА ТА ПАВУК

(авторська казка)

Давиденко Єлизавета,

учениця 3-го класу,

Чернігівська загальноосвітня школа I-III ступенів, смт. Чернігівка

(консультант: Величко Л.О.)

Давним-давно, коли ще комахи вмiли розмовляти, зустрілися на галявині маленька Бджілка та здоровезний Павук. Але бджілка не злякалася: вона була дуже доброю, і всі на світі їй здавалися милими, чарівними.

– Я – Бджілка Жужа. Будьмо товаришами.

Павук зрадів: він давно хотів їсти, а тут здобич сама йшла йому до лапок.

– А я – Павучок Страховичок. Давно хотів мати таку подругу, – зашелестів Павук.

– Я хочу подарувати вам краплю меду, – посміхнулася Жужа.

– Добре, але спочатку я вас запрошую до себе на чашку чаю, – заскрипів новий знайомий. – Ось моя хатинка.

– Згода, – тільки-но встигла промовити ці слова Бджілка, як заплуталася в густій павутині.

– Страховичку, рятуй мене-е-е..., – почала Жужа.

Але ці слова зависли в повітрі. Бджілка побачила, як Павук з кривою посмішкою наближається до неї. Від страху маленька красуня закрила очі. Ще мить, і ...

– Відійди від Жужі! Не чіпай її! – задзвеніло зненацька..

До Бджілки наближався пухнастий Джмелик. Павук так перелякався, що заскочив на дерево.

Джміль швидко звільнив Жужу, яка від страху не могла промовити і слова. Декілька хвилин вона мовчала. Бджілка не могла прийти до тями, адже вона вже подумки попрощалася з теплим сонечком, із запашними квітами.

– Дуже дякую, Джмелику, – прошепотіла Жужа, – ти – справжній друг.

– Будь обачнішою, подруго, не все золото, що блищить, не все квітка, що пахне, – відповів рятувальник.

ОСЬ ПОСЛУХАЙТЕ, БУДЬ ЛАСКА, ЧАРІВНУ МИ СКЛАЛИ КАЗКУ

Джупина Кароліна,

учениця 3-го класу,

*Омельницька філія ім. академіка М.А. Доллежала
комунального закладу навчально-виховного комплексу*

«Основа» Преображенської сільської ради

Оріхівського району Запорізької області,

с. Омельник

(консультант: Отришко Т.І.)

Щоб актором гарним стати,
Треба кілька правил знати:
Поверніться, усміхніться,
Казці в очі подивіться.
Вітаю вас, дорослі і малі!
Казкарка добра і чарівна,
Мене ви знаєте і любите, мабуть,
То ж вирушайте ви зі мною в путь.

Давним-давно в країні під назвою Літо на білій пухнастій хмарці жила-була дівчинка Веселка. Була вона ласкава, добра і чуйна. Мама-Сонечко і тато-Дощик дуже любили свою донечку і оберігали її від злого ока. Ніхто, крім жителів літньої країни не міг бачити дівчинку.

Цілими днями Веселка безтурботно стрибала з хмаринки на хмаринку і грала з різнокольоровими промінчиками, які їй подарували батьки та суворо наказали їх берегти. Кожен промінчик, як і кожен із нас, має своє ім'я: Червонянка, Помаранча, Жовтинка, Зеленава, Блакитнія, Синіна, Фіолета. Всі милувалися і дівчинкою, і промінчиками, і настрої у всіх від цього завжди був веселим і радісним. Так і називали – веселковий настрої.

Одного разу Веселка так загралася, що опинилася далеко-далеко від дому. І раптом вона побачила Землю! Жителі цієї країни – сірі білуни, люди такі. Вони жили без сміху і сліз, були зовсім спокійні.

Веселці стало цікаво і почала вона Землю і жителів країни розглядати.

Внизу, на Землі, все було сірим і похмурим: сірі дерева, сірі будинки, люди в сірому одязі, з сірими обличчями. Аж ось тато Веселки поблизу проходив – і... пішов дощ. Земля стала здаватися ще похмурішою.

«Як сумно їм, напевно, живеться» – подумала Веселка і задумливо подивилася на яскраві промінчики в своїй долоньці. Зовсім поруч почувся голос мами-Сонечка – вона розшукувала свою непосидючу донечку. «Зараз вона відведе мене додому і я не зможу допомогти Землі» – подумала Веселка, розмахнулася і кинула промінчики на землю! Вони полетіли вниз, розфарбовуючи все, що потрапляло на шляху, і Земля раптом заіскрилася. засяяла різнокольоровими фарбами. Здивовані люди побачили, що в небі сміється райдуга.

– Дивіться! Дивіться! – радісно кричали вони, дивуючись з того, що відбувалося навколо. Їх радість була настільки щира і велика, а Земля стала настільки прекрасна, що суворі батьки не стали лаяти донечку-Веселку за витівку.

З тих пір життя на землі перемінилося, люди стали добрішими. Разом з кольорами веселки з'явився веселковий настрій.

ЩО ТАКЕ ДОБРЕ, А ЩО ПОГАНО

*Дрюков Всеволод,
учень 1-го класу,
ЗНВК «Світанок»,
м. Запоріжжя
(консультант: Шашкова І.І.)*

Що означає робити добро? Для мене – це робити те, що приносить людям радість і нікому не шкодить. Це означає допомогти рідним, нагодувати бездомну собаку, берегти природу.

Добро – це обійняти маму, помилуватися квіткою, не зриваючи її.

Погано – це обманювати дорослих та друзів, ображати молодших, кривдити природу.

Добре діло зробити не важко: посміхнутися та привітатися до сусіда, поступитися місцем у транспорті, підтримати друга.

Добро – це розмова, яку зрозуміє навіть сліпий та почує глухий.

ХАЙ ОЖИВАЄ ІСТИНА СТАРА – ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОБРА!

*Земляна Катерина,
учениця 3-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня санаторна школа-
інтернат I-III ступенів» Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант: Гергерт А.О.)*

Котра година, не підкажете? А ви?

У дорослих завжди одна і та ж проблема! Вони завжди думають цифрами! Який відсоток? Скільки йому років? Яка в неї зарплатня? Скільки? Скільки? Скільки?

Саме тому вони нумерують будинки, виписують чеки і рахують роки! Здавалося б звичайне питання: котра зараз година?! І будь який дорослий з упевненістю відповів би опів на третю, п'ятнадцять по десятій! Але ж справа не в тому, в якому положенні стрілки вашого годинника! Ні! Я питаю Вас про це зовсім не для того!

Я лише хочу сказати, що час вже настав! Ну взагалі-то, він настав давненько, але зараз, чуєте саме зараз час почати робити це! Запитаєте що? Ну звісно ж добрі справи!!! Дорослі, мабуть, вже забули як це! Ви постійно на все скаржитесь і все вимірюєте! Світ не змінити, – кажете ви! І пишете величезні книги про те, як все погано, розповідаєте погані новини, говорите про те, що гірше не буває! Але досить!

Все починається з тебе, чи з тебе! Я хочу сказати, що тільки ти сам, один, здатен змінити цей світ!

Не треба чекати, що все вирішиться само собою! Ні! Просто почніть! Ну хіба так важко просто посміхнутись перехожому, подати руку старенькій бабусі, поступитись місцем красивій дівчинці? Якщо кожен з вас робитиме щодня бодай один хороший вчинок – світ зміниться до непізнаваності! Чесно! Так легко змінити чиєсь життя, немає ніяких секретів, просто бери і роби! Роби хороші вчинки!

Я хочу розповісти Вам одну історію. Історію двох самотніх.

Вона жила по сусідству. Старенька така бабуся. Знаєте, така як з старих добрих казок. З величезними щирими очима і широкою усмішкою, завжди заклопотана, в старенькому порваному фартушку і з запахом пиріжків. Була... Доки не залишилась сама. Вогник у очах одразу зник та й усмішки давно не видно. Їй так не вистачало чогось...

Він жив біля нашого магазину. Біленький, пухнастий з «чорними шкарпеточками» на лапках. З такими ж щирими і добрими очима, от тільки повними страху.

І знаєте, ці двоє ніколи б, мабуть, не перетнулись! І ніколи б не зробили один одного щасливими! Якби не одна маленька дівчинка. Вона не робила чогось надзвичайного, не рятувала світ, не припиняла війну, вона просто якось принесла бабусі маленьке біленьке кошеня. І все. Нічого більше! І просто назавжди змінила долі цих двох самотніх. Одна добра справа, а скільки щасливих людей!

І насамкінець я хочу сказати: не чекайте винагороди за добро, просто робіть його!

Бо дарувати комусь радість – ось найвища нагорода!

МОЇ ДОБРІ ВЧИНКИ

Ільюшин Олексій,

учень 4-го класу,

Запорізька суспільно-гуманітарна гімназія № 27,

м. Запоріжжя

(консультант: Іщук Я.В.)

Чи замислювався кожен з вас, що таке добро і які вчинки є добрими? Ось про це я вам сьогодні розкажу. Добрі вчинки – це допомога тим, хто її потребує і не тільки. Добро починається з самої людини, її доброзичливого ставлення до родини, друзів. Добро – це взаємодопомога і людяне ставлення до всього

живого. Добре слово, добра справа, посмішка, допомога, яка кожному з нас під силу, рано чи пізно повертається добром.

А чи добра я? Я живу в оточенні прекрасних людей! Мої батьки виховують мене ввічливою дитиною, тому я намагаюсь бути уважним до тих, хто мене оточує. Із задоволенням допомагаю всім, кому це необхідно. Наприклад, батькам, доглядаю за молодшою сестричкою, читаю їй книжки, воджу на прогулянку. Це все складно для мене і, можливо, не все під силу, та роблю це від щирого серця. Я намагаюся з добротою ставитися не тільки до рідних людей. Поступаюся місцем старшим в автобусі, допомагаю старенькій бабусі, слухаюся батьків і вчителів, чемно ставлюсь до своїх ровесників. Щодня вітаюся з усіма сусідами. Завжди висловлюю подяку тим людям, які мені допомогли. Це маленькі, але добрі справи.

Поспішаймо творити добро, усміхаймося першими і нам відповідатимуть тим же! Життя стане світлішим і радіснішим! Я вважаю себе доброю людиною. А ви як думаєте?

ХТО Я Є?

*Коцур Артем,
група 6 р.ж. «Веселка»,
дошкільний навчальний заклад (центр розвитку дитини)
«Надія» Запорізької міської ради Запорізької області,
м. Запоріжжя
(консультант: Ломакіна Ю.С., Ротар О.С.)*

Добрий день! Мене звати Коцур Артем Андрійович, мені 6 років.

Сьогодні хочу запитати у кожного з вас, чи знаєте ви, хто ви є? Чи часто ви про це думаєте? Ось я, наприклад, останнім часом, розмірковую над цим постійно...

Хто я? Я не звір, не птах, не марсіанин – я народився людиною, звичайною людиною. У мене дві руки, дві ноги, голова на плечах – все за стандартом. Я живий, я вмю бігати і стрибати, плакати і сміятися, любити і не любити, – і це класно! Я людина ще не доросла, я хлопчик. Невгамовний, допитливий, іноді буваю нестерпним, але я добрий.

А ще я син. Я гадаю, що я хороший син, бо дуже люблю своїх батьків. Знаєте, які в мене мама і тато? Вони найкращі в світі! Добре, що я народився саме в них. А якщо я вмовлю батьків народити ще одного синочка або донечку, тоді я стану старшим братом. Я знаю, що я точно буду крутим старшим братом!

Коли я їду у транспорті, то я стаю пасажиром. Коли я знаходжуся в лікарні – то я пацієнт, в перукарні – клієнт, в театрі – глядач. Ці ролі мені теж подобаються, але тут треба знати дуже багато правил поведінки.

А ще я українець, тому що народився і живу в Україні, тому що батьки мої – українці. Я запоріжанин, запорожець, козак! Коли я про це думаю, я ніби стаю сильнішим і вищим. Я люблю Україну і Запоріжжя, тому, що це МОЯ країна і МОЄ місто!

А зараз я стою тут, перед вами, я – конкурсант.

Я маю так багато різних назв і звань. Навколо мене так багато цікавого! Навколо мене цілий світ! Уявляєте, навколо МЕНЕ!!! Я у центрі! Я неповторний і унікальний, ось такий один, ні на кого не схожий. Я – людина, хлопчик на ім'я Артем, я – цілий світ!

Дякую за увагу!

МАМА, ТАТО, БРАТ І Я – ВЕСЕЛА, ЛЮБЛЯЧА СІМ'Я!!!

Кучеренко Єгор,

учень 4-го класу,

*комунальний заклад «Василівська гімназія «Сузір'я» -
загальноосвітня школа I-III ступенів»*

Василівської районної ради Запорізької області,

м. Василівка

(консультант: Коваленко Л.І.)

Доброго дня шановна шкільна громадо! Як ви вже почули, звати мене Єгор Кучеренко, навчаюсь я в 4-А класі.

З чого почати мою розповідь? Питання над яким ми з мамою думали довгі 30 секунд і придумали. А точніше, я дійшов до цього фінального акорду.

Як же важко бути сином творчої людини. Хто має маму, або тата, котрі працюють в культурі, ці люди мене зрозуміють.

Тож розкажу я вам «разказ» у декілька цікавих фраз! Коли був я ще в животику у мами, то послав я їй сигнали у вигляді голів лівою, потім правою про те, що я майбутній футболіст. Між іншим, неодноразово гра в футбол будила маму навіть вночі, щоб вона зрозуміла, що носить нікого іншого, а футболіста.

Ну що ж я народився, всі мої рідні відразу ж стали екстрасенсами: кожен лмав свій прогноз мого майбутнього. Ким тільки я не був: і професором наук майбутнього, і це тільки тому, що я бривки звів, і прокурором, і банкіром, і співаком, бо верхні ноти брав, коли їсти хотів. Лише матуся, бачила в мені когось особливого.

І ви знаєте, все ж ішло нормально, як у всіх, до того 8 березня в дитячому садочку. От навіщо я гарнесенько розповів того вірша – сам не розумію. Настав той день, коли це остаточно впевнило маму: такі да він артист! Все! Сам собі підписав сімейний контракт: до 18 років вірші, які б мама не дала, – вивчити. Виступати на кожному концерті, в будь-якій ролі. Адже мама в мене директор будинку культури.

І почалося моє турне: в 3 роки – відкриття газопроводу в селі, зйомки в дитячому кіножурналі, участь в різноманітних конкурсах талантів. На кожному дні народження: Єгорка розкажи віршика.

А я ж хочу бути футболістом, як Мессі, чи Роналду, Шевченко врешті-решт.

Інша справа мій молодший братик. Він починав, як і я, – в животику голи набивав. Тільки одна в нас з ним відмінність – характером він пішов в тата.

От наприклад, мама йому говорить: «Ростик, давай віршика вивчимо!», він відповідає: «Всьо мамо, розмову закінчено». До речі, фраза це мамина!!!

Тож Ростик спокійнесенько ганяє у футбол. До речі, разом зі мною.

Адже батьки в нас дуже добрі й люблячі. Вчать нас, що потрібно поєднувати приємне з корисним. Тому сьогодні я стою тут на сцені, а завтра в мене тренування з футболу.

Звертаюсь до вас, мої однолітки, прислухайтеся до своїх батьків, бо то найкраще, що в нас є, цінуйте їх, тому що тільки вони будуть любити і вірити в нас до самого кінця.

МІЙ НАСТРІЙ

*Луньова Аліса,
учениця 3-го класу,
Запорізький класичний ліцей,
м. Запоріжжя
(консультант: Гайворонська Н.В.)*

Доброго дня, друзі!

Сьогодні такий чудовий день!

А ви коли-небудь замислювались над тим, чому навіть сірий дощовий ранок іноді приносить більше щастя, ніж теплий та сонячний?

Чому?

Я – Людина-Настрій! Я зрозуміла це і пропоную вам відчутти настрій у СОБІ.

А відчутти це мені допомогли мої найближчі та найрідніші люди: мама й тато.

Я дуже люблю, коли моя матуся посміхається: в ту ж мить весь світ перетворюється на раювання. Вона така красива!

Я помітила, що коли я починаю співати, чи танцювати, чи несподівано дарую рідним свій малюнок, все навкруги починає квітнути та посміхатися!! Навіть мій пес підспівує та пританцьовує!

А ще я помітила, що навіть моє вбрання виглядає кращим, коли я радісна та усміхнена! Починаю чаклувати! Ось, дивіться!!!... Ось... чи ось!...

Ви так мене уважно слухаєте, це теж покращує мені настрої. Дякую Вам!

Ще я щодня поспішаю до свого улюбленого класу: наші вчителі щоразу готують для нас несподіванки та сюрпризи! Та ми обмінюємось чарівними промінчиками благодаті!

Іноді до мене чіпляються, як реп'яхи, паростки зажури, і тієї ж миті світ втрачає барви... Але я знаю, що потрібно робити: Обійми рідних лікують краще за ліки!!

І ще я рада нашому знайомству!

Доброго вам настрою! Адже щастя в нас!

Я – Дівчинка-Настрій!

Я – Луньова Аліса!

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ, ВИЛЕТИТЬ – НЕ ВПІЙМАЄШ

Маліков Кирило,

учень 4-го класу,

*комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня
санаторна школа-інтернат I-III ступенів»*

Запорізької обласної ради,

с. Матвіївка

(консультант: Леоненко Л.А.)

Чи бувало у вас так – спочатку бовкнеш, а потім шкодуєш? Я думаю, що таке бувало у кожної людини – дорослої чи малої.

Ось. Наприклад, скажеш людині щось погане (ти не хотів образити), а людина з тобою вже не говорить – образилась. Бо слово вже сказане і воно почуте.

Ось інший приклад: твій найкращий друг розповів тобі таємницю і дуже просив нікому її не розповідати. Але одного разу ти не стримуєшся і розповідаєш комусь із знайомих цю таємницю. У результаті – таємниця більше не таємниця, друг образився і з тобою більше не розмовляє, а всі навколо вважають тебе базікалом.

Наведу ще один приклад. На уроці математики вчитель питає: «Скільки буде сім помножити на сім?» Ти швидко підіймаєш руку і викрикуєш – «Сорок сім». Результат – весь клас регоче, а вчитель дивиться на тебе, здивованими очима. І тобі дуже соромно, і ти хотів би забрати свої слова назад – та вже пізно.

Отож, перш ніж сказати щось – добряче подумай. Щоб потім не довелося червоніти та просити пробачення.

З КНИГОЮ НАОДИНЦІ

*Маракуліна Карина,
учениця 3-го класу,
Запорізький навчально-виховний комплекс № 42,
м. Запоріжжя
(консультант: Могиліна І.В.)*

Доброго дня! Мене звать Карина. Навчаюсь у третьому класі Запорізького навчально-виховного комплексу № 42.

Я дуже люблю читати. Мені подобається те, що з книгою я можу поринути у світ незвичайних пригод.

У наш вік комп'ютерних технологій про книгу інколи забувають. Буває, запитую у себе, а що для МЕНЕ книга?.. Як це ЩО?!

Для мене книга – це подруга. Буває, сяду на ганку перед будинком, пригорну до себе. І мрію...

Ось Вітерець-бешкетник намагається мене відволікти.

– Не заважай, будь ласка. У мене зустріч. Зустріч з книгою.

А він, узявшись за руки з насінням, витанцьовує посеред двору. Радіє воно, що вміє літати. Це клени синів своїх проводжають у мандрівку.

Дерева бувалі замріяно згадують, що колись також літали. І я мимоволі приєднуюсь до таночка.

І ось насіннина вже в мене в долоні. І просить мене посадити.

Так ніжно:

– У землю, будь ласка.

– Авжеж, неодмінно. Ти виростеш кленом у нашім дворі і шумом зеленим озвешся мені.

А під парканом до мене посміхаються соняшники, перев'язані матусиною хусткою, щоб горобці-пройдисвіти насіння не полускали. Дуже подобається їм наш танок.

– Гей, Вітре-вітерцю! Куди ж ти?!

Ось, знову залишив мене наодинці. Наодинці з книгою.

**УСМІХНИСЯ ВСІМ НАВКОЛО –
НЕБУ, СОНЦЮ, КВІТАМ, ЛЮДЯМ.
І ТОДІ ОБОВ'ЯЗКОВО
ДЕНЬ ТОБІ – ВЕСЕЛИМ БУДЕ!**

*Москаленко Юлія,
учениця 2-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня санаторна
школа-інтернат I-III ступенів» Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант: Сініцина В.С.)*

Усміхнися всім навколо:
Небу, сонцю, квітам, людям.
І тоді обов'язково
день тобі – Веселим буде!
А день, як казка

Весна... Тепло... Чудовий настрій... А хіба може бути інакше, коли прокидається природа? Перші промінчики лагідного теплого сонечка... Коли йдеш, відчуваючи їх на собі, радієш довгоочікуваному теплу... Хочеться забути всі хвилювання і тривоги... Просто йти і насолоджуватися... Блакитне небо з білими хмарами... Зелена трава... Маленькі зелені листочки... Все таке яскраве після білосніжної зими. Ідеш і милуєшся цією пишнотою фарб... Так би й гуляла... Бродила по вуличках... А ще краще опинитися в парку, посидіти на лавочці, зігрітій сонечком... Перший дощик... Його неповторний запах, забутий за довгу зиму... Я так люблю дощ... Дощ – це завжди радість, і море позитивних емоцій...

А день сьогодні, наче казка,
Сміється сонечко в вікно,
Й запрошує: «Виходь, будь ласка!»
Так гарно не було давно.
Повсюди світло, небо чисте, ані хмариночки ніде.
І грає сонце променисто
І навіть вітер не гуде,
А стих й заліг тихенько спати,
Щоб не порушии краси.
Виходьте всі надвір із хати.
Пташині всюди голоси –
Це горобці зацвірінчали,
Синичок чути віддаля.
З-під снігу навіть квіти встали,
Щоб красувалася земля.
Так гарно, хоч й холоднувато,
Та не біда, зате дива.
На вулиці побути варто,
Бо тільки в казці так бува...

МОЯ СІМ'Я

*Оболонкова Анастасія,
учениця 4-го класу,
Запорізька гімназія № 107 Запорізької міської ради
Запорізької області,
м. Запоріжжя
(консультант: Полюк В.І.)*

Доброго дня, шановні друзі! Мене звать Ася!

Я дуже рада, що маю можливість заговорити, щоб Ви мене не тільки побачили, а й запам'ятали!

Відгадайте, про що я з Вами хочу говорити. *(Показує ребус: 7'я)*

Правильно, про сім'ю!

Моя сім'я дуже велика, і кожен з нас такий різний!

Дідусь – немов дуб: стриманий, надійний, мудрий. Бабуся – наче турботлива білочка, яка дуже смачно готує. Брат – це свіжий вітер змін і всього нового. Люба матуся – моє тепле, ласкаве сонечко. А я у них веселий сонячний зайчик. Бо в очах кожного я бачу своє відображення!

Ми – різні. Але всіх нас об'єднує любов і турбота.

У кожній родині є свої традиції. Чи не так?

У нас, наприклад, є великий круглий стіл, який щодня збирає нашу велику родину разом. За сніданком ми бажаємо один одному вдалого дня.

А ввечері – ділимося своїми враженнями за цілий день. І тоді неприємність стає в сім разів меншою, а радість – всемеро більшою!

А ось вгадайте, як ми святкуємо? Ніколи не здогадаєтесь!

А святкуємо ми – зранку! Тому що хочеться швидше обмінятися подарунками і вітаннями.

То ж бажаю кожному з Вас мати такі сімейні традиції, які будуть об'єднувати всіх членів родини. Адже це шедеври, які Ви створюєте разом і передаєте наступним поколінням.

Хай щастить Вам і Вашій родині!

Дякую!

**ШКОЛА – ВЕЛИКА ДИТЯЧА КРАЇНА,
В НІЙ ВІДКРИВАЄТЬСЯ КОЖНА ДИТИНА**

Панченко Єлизавета,

учениця 4-го класу,

комунальний заклад «Заріченська загальноосвітня школа

I-III ступенів» Комшуваської селищної ради,

с.Зарічне

(консультант: Петрушкіна Т.О.)

Школо моя! Радість моя! Гордість моя! Ти живеш і житимеш у моєму серці завжди, як свідок мого дитинства. Мені приємно і радісно заходити в ці рідні стіни, в цю зоряну країну знань. Тут я почувуюсь щасливою.

Щодня ти, школо, розкриваєш свої обійми для багатьох дітей.

Для мене ти моя маленька дитяча країна.

Скількох ти навчила і благословила в дорогу. Глянь же: до тебе приходять зовсім дорослі і поважні люди, котрі досягли успіху в житті, схиляють посивілі голови, дякують за ласку твою і тепло. Тільки тепер вони зрозуміли, як їм було добре і безтурботно в твоїх стінах.

А мені радісно, бо я ж навчаюсь зараз, гріюсь ще під твоїм крилом. Я кожного дня чекаю зустрічі з тобою, я довіряю тобі. Саме ти, рідна школо, допомагаєш мені стати успішною і впевненою в собі. Маю відзнаки конкурсів «Колосок», «Кенгуру», «Соняшник», «Санфлоу», ім. П. Яцика. Із задоволенням беру участь у святах, концертах, виставах. Моє ім'я занесене до книги «Майбутнє Запорізького краю – талановиті діти». Я мрію стати вчителем або письменницею.

І я впевнена, що ти мені в цьому допоможеш, моя школо. Я знаю, прийде час, в мене виростуть крила і піднімуть мене в свій щасливий політ. І все, чого ти навчила мене, рідна школо, я понесу в дарунок рідній землі – наші звичаї, рідну мову, щедрість душі.

Бажаю тобі, школо моя, колись дитинства мого, побачити в стінах своїх стільки ж хорошого і доброго, скільки ти вже бачила; почути ще тисячі дитячих голосів, відчути гордість за нас, твоїх дітей.

**ХАЙ ЗАВЖДИ ЖИВЕ СІМ'Я –
МАМА, ТАТО, БРАТ І Я! (МОЯ СІМ'Я)**

*Скрипник Дар'я,
учениця 4-го класу,
Гюнівська ЗОШ І–ІІ ступенів №1,
(консультант: Пастарнак С.О.)*

Доброго дня! Мене звать Скрипник Дарія. Я навчаюся в 4 класі Гюнівської загальноосвітньої школи.

Тема мого виступу: Хай завжди живе сім'я – Мама, тато, брат і я!

Кожна людина любить свою сім'ю. Адже саме в сім'ї ми знаходимо підтримку, захист, тепло і розуміння.

Від того, яка у людини сім'я, залежить і те, якою вона стане. Моя сім'я хоч і невелика, та дружна і весела.

Це хто прокинувся раненько?
Коли ще сонечко не встало.
Це роботяща моя Ненька,
Прекрасна і ласкава.
Хоч буває і сувора,
Та це тому, що справедлива.
Моя матуся чарівниця,
Бо на кухні робить диво...
Щось змайструвати допоможе
І любить з нами поспівати –
Це найкращий, найдобріший,
Найчудовіший мій Тато!..
А така модна й креативна,
На підборах ходить вправно.
Це сестриця моя мила,
Що танцює дуже гарно.
Я скажу вам по-секрету,
Вона цього не має чути –
Я пишаюсь дуже нею,
На неї схожою хочу бути.
Ось таку творчу родину я маю.
З ними не буває сумно.

А особливо я люблю таку нашу сімейну традицію – святкувати разом всі свята. На свято ми накриваємо стіл святковою скатертиною, ставимо смачні страви, приготовані матусею, вимикаємо світло і запалюємо свічки. Сідаємо разом за стіл – вечеряємо, розмовляємо, жартуємо, обговорюємо плани.

З моєю родиною мені затишно і добре. Я б хотіла, щоб у кожної дитини на світі була сім'я. Я щаслива людина, бо маю таку чудову родину.

ЄДИНА І НЕПОВТОРНА...

Старшов Володимир,

учень 3-го класу,

Чорноземненська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів,

с. Чорноземне

(консультант: Старшова С.К.)

Моя рідна земле, моя Батьківщино, що ти є для мене, маленького хлопчика та вже громадянина? Що я можу сказати про ту країну, де народився і живу, де живуть мої батьки, рідні, друзі та весь наш рід український?

Легкий вітерець гуляє по безкрайому полю пшениці – то моя Україна. Ген там за обрієм небо синє-синє – то моя Україна. Яскраве сонечко, схоже на соняшник – то моя Україна! Вона найкраща!

Я беру свої фарби... Хочу передати на аркуші те, що відчуваю серцем. Так з'являється мальовничий куточок мого краю. Гаряча пора, коли мій тато збирає урожай пшениці. І я поряд з ним! Далі – комбайн, як пароплав пливе по полю, якому не видно й кінця. Зграйка горобчиків кружляє у небі та весело щебече... А ось тут я малюю наш дім, люблю матусю, що нас чекає. І мені стає так тепло... і затишно.

У мене є багато друзів і в кожного з них своя родина і той куточок, що серцю милий. І все це моя країна! Вона найкраща!

Велика гордість переповнює мене. Саме тому у небі я домальовую синьо-жовтий прапор, символ нашої держави. Держави, яка прагне миру! Держави незалежної, єдиної і неповторної!!!

З КНИГОЮ НА ОДИНЦІ...

Супоніна Діана,

учениця 3-го класу,

*Запорізька гімназія №71 з поглибленим вивченням
іноземних мов Запорізької міської ради Запорізької області,*

м. Запоріжжя

(консультант: Омелянченко О.О.)

Доброго дня усім! Я, Супоніна Діана, учениця 3-А класу Запорізької гімназії №71 з поглибленим вивченням іноземних мов, мені 9 років. Моя творча робота присвячена вивченню причин актуальності читання книг. У роботі представлений матеріал моїх досліджень.

Мої улюблені заняття виступати в театрі та читати книги. Як творча людина, можу сказати, що читання книг – це теж мистецтво!

Нещодавно мені в руки потрапила дуже незвичайна книга з назвою «27 причин читати книгу» автора Порхун Ірини. Прочитавши її, я ще раз переконалася, що книги – це знання, які змінюють і розширюють світогляд, вони знайомлять нас з минулим, дозволяють розібратися в цьому, за допомогою

них ми заглядаємо в майбутнє. З книгою ми можемо побувати в будь-якій точці світу, в будь-якій епосі. Книга ділиться з нами правилами життя і рецептами здоров'я, вчить нас, розважає, спрямовує. Тому тепер я хочу донести це до вас і поділитися своїми думками і враженнями.

Головна причина читати книги – отримувати нові знання. Якщо ти освічена людина, то користуєшся повагою, матимеш змогу реалізувати себе в житті і досягти успіху.

Кожен може сказати, навіщо книга, коли все є в мережі? Але туди інформація потрапляє саме з книг. У наш час можливо цілу бібліотеку завантажити в електронну книгу, але я надаю перевагу паперовій книзі, бо вона створює особливу атмосферу: особливі кольори, особливий аромат та в ній є багато картинок. І найголовніше, що книгу не треба заряджати. Завдяки їй моє навчання та дозвілля стає незалежним від розетки. Це ще декілька важливих причин.

Всі ми знаємо, що книга також чудовий подарунок.

«Найяскравіші сни можуть стати реальністю – тому життя прекрасне!».

Це слова Пауло Коельйо. Цитати з книг користуються популярністю в інтернеті.

Зараз дуже популярним є екранізація книг. Ви можете порівняти книгу і фільм. Ви можете самостійно уявляти описані події. Я дивилась фільм про «Мері Поппінс» та читала книгу «Мері Поппінс» Памели Треверс. Можу сказати, книга набагато цікавіша ніж фільм, тому що у фільмі не було багато моментів з книги, а вони були такими чудовими та такими прекрасними.

Читати – значить бути дорослим. Книга друг і вихователь.

Книга морська глибина:
Хто в них пірне аж до дна,
Той хоч і труду мав досить,
Дивнії перли виносить...

Іван Франко

Ви можете написати унікальну книгу. Саме ця книга спонукала мене написати свій власний перший твір «Пригоди на Марсі Петі і Петрика». Але поки це секрет. Я мрію про те, щоб колись її надрукували і діти змогли її читати.

Пам'ятайте, що книга відкриває перед нами цілий світ. Вона добрий друг і порадник. І хто знає, може, саме улюблена книга, прочитана в дитинстві, вплине на вибір вашого майбутнього життєвого шляху.

Дякую за увагу, сподіваюсь, що я вас змогла переконати любити й читати книжки, починаючи саме з цієї «27 причин читати книги»!

ШКОЛА – ВЕЛИКА ДИТЯЧА КРАЇНА, В НІЙ ВІДКРИВАЄТЬСЯ КОЖНА ДИТИНА

Супрунова Анастасія,

учениця 4-го класу,

*комунальний заклад «Запорізька спеціальна загальноосвітня
школа-інтернат «Джерело» Запорізької обласної ради,*

м. Запоріжжя

(консультант: Синявіна Ю.А.)

Школа – мій рідний дім, куди я поспішаю з нетерпінням...

Промайнуло літечко, і вже сонечко не лоскоче мене своїми промінчиками. Жовтіє листячко, летить, кружляє, падає до ніг. А я поспішаю до кімнати, де спить мій рюкзачок. Він відпочивав влітку. Я пригорнула його до себе і почала збирати. Що ж покласти у рюкзак? Зошит, підручник, ручку, покладу пенал і гумку. Ой, ще місце є, покладу і котика, на перерві пограюсь.

Сонечко прокинулося рано, зазирнуло та почало пустувати. Навчальний заклад – дитяча країна, бринить, гуде, наче вулик. А затихає він, коли ідуть уроки. Тиша довкола. Ніби бджоли заховалися у квіти.

Пора вже до школи, адже сьогодні у школі свято, все сяє навкруги посмішками дітей, і здається, що довкола розквітають квіти мрій. Ось кличуть мене на сцену, я буду розповідати вірш. Хвилююсь..., та, побачивши очі рідного вчителя, набираю повні груди повітря і вже нічого не страшно.

У мене в школі, дуже багато друзів, всі вони різні, дехто не може чути та говорити, але ми завжди зрозуміємо один одного, підтримаємо. Так вчать нас у школі. Зустрічаючи друзів, я кажу їм: «Доброго дня! Як справи? Все чудово. Я вас люблю.» І вже на їх обличчі сяє сонечко. А когось треба просто обійняти і він знає, що він не один.

Школа – моя родина, коли плачуть хмарки, пригорне мене до себе вихователь, і вже тепло, не сумно, тільки дощик стукотить у вікно.

Кожен день повен пригод, ми ніби космонавти літаємо у Всесвіт знань, чи, як моряки, штурмуємо Освітній океан. І ми не просто школярі – ми мандрівники, чародії, зірки.

А я не просто Настуся – я чарівна квіточка. Яка розквітла у школі «Джерело». Адже воно моє життя, що надихає на нові висоти, підтримує, зігріває, це – мій рідний дім!

МОЯ УЛЮБЛЕНА ТВАРИНКА

*Товстопятко Анастасія,
учениця 2-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня
санаторна школа-інтернат I-III ступенів»
Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант: Балута С.В.)*

По закінченню першого класу батьки подарували мені цікаву домашню тваринку – шиншилу. Її звати Кеті, їй десять місяців. Мабуть, на світі не знайдеться іншої тваринки, яка після знайомства викликала б таку симпатію.

Шиншили – невеликі гризуни з Південної Америки, дивні і милі створіння. Шиншила – це звірятко з добрим характером. Її тільце покрите густою, м'якою вовною сірого забарвлення. Через м'яке пухнасте хутро Кеті боїться води, тому ми купили спеціальну поїлку, щоб вона не намочила свої лапки. Купається Кеті в спеціальному піску.

Мордочка шиншили та її вушка схожі на мордочку кролика. У неї маленький охайний носик, а очі схожі на гудзики. Біля носика вуса-антени, які допомагають їй орієнтуватися в темних місцях. А ось хвіст, як у білочки. Її улюблені ласощі – горішки, насіння, родзинки, яблука, курага, сіно. Вдень переважно спить, а вночі гуляє. Кеті вміє гарно стрибати, вона красива та розумна.

Ми любимо грати разом. Вона мила, та коли розсердиться може вкусити. Я дуже люблю Кеті та гадаю, що в усіх людей повинно бути звірятко, за яким потрібно доглядати та спостерігати, якого можна любити!

УКРАЇНКА Я МАЛЕНЬКА!

*Фіанцева Єва,
старша група,
дошкільний навчальний заклад ясла-садок «Теремок» № 159
м. Запоріжжя
(консультант: Федчун Т.І.)*

Батьківщина – це найдорожче, що є у людини.

Для кожного вона починається по-різному: спогадами про лагідні материнські руки, сходом сонця, сяянням зірок...

Моя Батьківщина – це Україна. Я вважаю її найкращою країною у світі. Бо я тут народилась, тут мої батьки і друзі.

Взимку моя Україна вкривається білим пухнастим снігом. Річки замерзають. Холодно. Червоніють щоки, а з неба на мої долоні падають сніжинки...

Я люблю українську весну, буйну, неповторну. Це – квітучі сади з бджолами, це перелітні птахи, які повертаються з теплих країн, це – їжаки,

ховрашки, які просинаються після зимової сплячки, це – проліски у лісах та веселі струмочки.

Я люблю свій край за тепле літо із веселими горобцями, які нахабно гуркотять на підвіконні, за ясне, та тепле сонечко.

Люблю українську осінь. Мені подобається збирати осіннє листячко та робити з матусею вінок на голову.

Я – Українка!
Живу в Україні,
На вільній, єдиній
Моїй Батьківщині,
Де все мені в радість.
Ліси і садки,
Озера і річки,
І глибокі ставки,
Лани неосяжні,
І гори, й долини,
Цвіт білосніжний
У лузі калини.
В душі моїй солодко
Грає сопілка,
Бо я з України,
Бо я Українка!

Я дуже хочу побачити Італію і Францію. Із задоволенням відвідала б їх. Але все одно повернуся додому. Тут усе моє життя. Іншої батьківщини мені не треба.

ПУСТЬ НАШИ ИМЕНА ЗВУЧАТ НАШИМИ ХОРОШИМИ ДЕЛАМИ

*Фурлет Дмитрий,
ученик 3-го класса,
Запорожская общеобразовательная школа №23,
г. Запорожье
(консультант: Волошина Л.П.)*

Привет, ребята! Здравствуйте, взрослые!

Рад вновь выйти на эту сцену, ведь я вижу в зале старых друзей и новых знакомых. И могу с удовольствием снова поговорить с вами, ребята, о том, что мне интересно – о наших именах, о том, что не имя красит человека, а его поступки.

Меня зовут **Дмитрий**. В зале есть мои тезки? А вы знаете, что обозначает наше имя? Ребята, если ваш знакомый носит имя Дмитрий, то знайте, что перед вами добрый, активный и волевой человек. Мы, Дмитриии, уважаем коллектив и умеем хорошо общаться с окружающими нас людьми.

У меня есть друзья, которым совсем не нравятся их имена. Они хотят носить имена «Иван Гай», «Дилерон и миникотик» (это видеоблогеры)... они ведь крутые! А помочь маме поднести домой тяжелую сумку, поддержать друга в сложной ситуации, покормить бездомную собаку – разве это не круто?

И не важно, как тебя зовут – Иван, Артем или Дмитрий – каждый может совершать хорошие поступки. Мне кажется, нужно любить своё имя хотя бы потому, что нас называют мамы и папы, поэтому наши имена наполнены их любовью и нежностью.

Ребята, а вы знаете, почему вас родители назвали именно так? А я вот знаю: моё имя приснилось маме, когда я был у нее в животике. Наверное, потому что много знаменитых людей носит имя Дмитрий: Дмитрий Шостакович – композитор, Дмитрий Нагиев – актер, а великий химик Менделеев тоже был Дмитрием! Достижения этих людей прославили их имена. Пусть и наши имена зазвучат нашими хорошими делами, ведь человек сам строит свою судьбу, а не его имя!

Благодарю за внимание! Успехов!

ЯК ЗАСВІТИТИ ЗІРОЧКУ

*Шуть Ілля,
учень 3-го класу,
Чорноземненська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів,
(консультант: Старшова С.К.)*

Загорілася в небі маленька зірочка... Ніжна, тендітна, красива. Але мені здалося, що вона ось-ось зникне, так і не ставши яскравою (а маленькі зірочки можуть світити яскраво, особливо, коли їх багато і вони разом).

Поки я над цим розмірковував, вона опинилась на моєму підвіконні і була схожа на малесеньку сніжинку, таку ж ніжну, тендітну, красиву...

«Але ж зірки не живуть на землі, її місце на небі, – подумав я. – Можливо щось трапилось?... А раптом вона зникне?»

– Зірочко, я хочу тобі допомогти! Що мені зробити для того, щоб ти не зникла?

– Необхідно, щоб кожен з вас засвітив свою зірку, зробивши кілька добрих справ.

– Так, зірочко! Я зрозумів! Ми зможемо тобі допомогти!

І я їй розповів про ту добру справу, яку ми зробили усією нашою дружною шкільною родиною. Ми з друзями стали помічниками Святого Миколая і привітали дітей, з якими поряд немає мам і тата. Немає тих, хто може дитину завжди зігріти, приголубити, пожаліти. Тих, хто є найдорожчими для кожного з нас.

– Теплоти наших сердець вистачить на добрі справи.

Тільки-но я промовив останні слова, як холодна сніжинка-крижинка зникла...

– Зірочко-сніжинко, ти де?

І тут я почув, як дзвоники ніжно дзвонять, а старий місяць весело посміхається. Навколо нього безліч маленьких зірочок ніжних, тендітних, красивих, ЯСКРАВИХ. Я вірю, що в цю ніч всі мусять бути щасливі! Бо найбільше щастя в житті – це робити добро.

ПОДАРУНКОВА МАГІЯ

*Янчік Софія,
учениця 1-го класу,
ЗНВК «Мрія» ім. О.М. Поради,
м.Запоріжжя
(консультант: Литовченко О.М.)*

Доброго дня, вельмишановні слухачі! Мене звати Софійка. Мені 7 років, я навчаюсь у 1 класі. Тема мого виступу – "Подарунок для".

Що ж таке подарунок? Для когось це смаколики, для когось книги, а для когось звичайний поцілунок. А ви любите подарунки? І я люблю! Я люблю як отримувати, так і дарувати.

Мама мене запитала, а що ж для мене подарунок означає? І я відповіла, що подарунок –коли ви, мамо і тато, граєте зі мною в монополію, коли ми на Різдво ліпимо вареники, шукаємо першу зірочку і співаємо колядки з бабусею, коли робимо снігових янголів і влаштовуємо справжню снігову битву, коли тато розповідає історії про своє дитинство, коли ми просто лежимо, сміємось, кричимо... Оце для мене найкращий подарунок.

Напевно ви давно помітили, що у мене в руках є троянда – цариця квітів. І я хотіла б порівняти цю квітку з нами, з дітьми. Ми такі ж прекрасні, як і вона, вимагаємо постійної уваги до себе, нас легко зламати. Окрім нашої унікальності у нас теж є недоліки, як і колючки в троянді. Але все залежить від вас, дорослих, як ви будете про нас піклуватися, такими ми і виростимо.

Хочеться сказати вам, не потрібні нам планшети, телефони, гідроскутери, нам потрібна ваша увага, щоб прийшовши з роботи, ви міцно нас обійняли і сказали: "Я так тебе люблю, з Місяця аж до Землі. Ти в мене найкраща, щоб я без тебе робила". І це буде для нас найкращий подарунок.

А троянда – це подарунок для вас, нехай вона завжди нагадує про наші бажання.

Дякую за увагу!

ДОБРА СПРАВА – КОЖЕН ДЕНЬ

*Яцканич Дар'я,
учениця 3-го класу,
Білоцерківська загальноосвітня школа I-III ступенів,
с. Білоцерківка
(консультант: Ордюнова Л.В.)*

А що ж таке добрі справи ? Мені здається – це хороші вчинки, які люди роблять щодня і не заради слави, а від чистого серця, для того щоб людям, які оточують тебе, стало краще, комфортніше. Потрібно тільки захотіти, і добрі справи можна робити щодня.

Великих добрих справ у моєму житті я ще не встигла звершити. Але ті, які я роблю щодня, вони від душі. Поступаюся місцем старшим у автобусі, допомагаю хворій сусідці, ділюся з подружками цукерками, з товаришем по парті – олівцями, зошитом, якщо він забув їх вдома, у всьому слухаю батьків і вчителів – це маленькі, але добрі справи.

Для мене добра справа – це намагатися допомогти моїй бабусі. Вона в мене найкраща! І, зізнаюся, дуже приємно, коли бабуся посміхається і підхваляє мене. У бабусі живе вдома кішка Ася, яку принесли знайомі, підбравши взимку на вулиці ще маленьким кошеним. А моя бабця – дуже добра, вона залишила кошеня у себе, а тепер з ніжністю піклується про нього.

Я й сама дуже люблю тварин. Часто приношу що-небудь поїсти бездомним кішкам і радію, коли вони з вдячністю муркочуть мені вслід. Як шкода, що не можна допомогти їм усім! Так і хочеться крикнути людям навколо: «Озирніться! Не проходите повз чужу біду!»

Поспішайте творити добро – і життя навколо стане світлішим, добрішим і радіснішим!

НОМИНАЦИЯ «СЛОВО ЕСТЬ ПОСТУПОК»

В ОЖИДАНИИ ЧУДА

*Брусняк София,
ученица 9-го класса,
Запорожская гимназия №11,
г. Запорожье
(консультант: Настыч Т.В.)*

Вы знаете, о чём я мечтаю? Впрочем, зачем спрашивать? О **ней** мечтают все.

В любви рождённая, с первых дней жизни я думала о Любви, ждала её.

Помню, однажды, слушая сказку про Ивана-царевича и Василису Прекрасную, спросила: «Бабуль, а какая она, Любовь?» Бабушка ответила, пряча улыбку в ласковых морщинках у глаз: «Вырастешь, внученька, и сама узнаешь».

Через несколько лет я задала тот же вопрос родителям. На мгновение показалось, что воздух вокруг замерцал. Папа медленно поднял глаза на тоненькую фигурку, колдовавшую у плиты. Мама молча улыбалась, казалось, она знает какую-то Великую тайну. Движения её нежных рук были так плавны, что мы невольно залюбовались ею. Вот папа порывисто встал, обнял её, целуя непосlušную, выбившуюся из прически прядь, закружил по комнате, а мама, счастливо смеясь, спрятала лицо на его груди... Как молодожёны, честное слово: столько лет вместе, а чуть что – обниматься-целоваться! Так и не получив ответа, я вздохнула и деликатно прикрыла дверь.

Я стала спрашивать о Любви у всех, кого встречала. Одни пугливо сторонились меня, крутя пальцем у виска, другие – пускались в длиннотоскливые рассуждения, третьи – смеялись в лицо... Кто-то приводил примеры из личной жизни, доказывая, что никакой любви нет, а одна старушка посоветовала не заниматься ерундой, а побольше читать...

И я с головой погрузилась в чудесный мир литературы. А он был полон Любви. Порой казалось, что других тем и нет: она утешала в горе, исцеляла больных, голосом Аэлиты неслась во Вселенной, вдохновляла на великие подвиги и спасала в беде, открывала путь к новым землям и помогала выжить в нечеловеческих условиях, учила преодолевать трудности, сокращать расстояния, парить выше облаков, строить корабли и города, писать книги, петь... Она учила ЖИТЬ! Растворившись в воздухе и свете, она всегда была с нами. Она сильнее ВОЙНЫ, ВРЕМЕНИ и СМЕРТИ. Её нельзя победить. В неё просто нужно верить.

Пусть за окном зима, Снегурочкой кричу Весне: «Любви! Любви прошу!» И верю, что она придёт!

Чем она будет? Бабочками в животе, бешено колотящимся сердцем, сиянием глаз, трепетной нежностью? Вдохновением? Букетом ромашек? Солёным ветром в волосах? Теплым шарфом в феврале? Алыми парусами? Не знаю.

Кем будет Он? Космонавтом, рыбаком или инженером, наследным принцем или соседским мальчишкой-студентом? Я не знаю. Да это и неважно, пусть он будет Галактикой неоткрытых звёзд. И пусть обязательно будет Любовь!

И тогда мы сможем всё, нам будут по плечу: и Карпаты, и Гималаи, и безводные пустыни, и Тихий океан, и передача сопромата, и большая семья, и дом-полная чаша... И пусть будет трудно, главное – чтоб вместе!

Когда придёт Любовь? Не знаю. Но верю, чувствую, что скоро, очень скоро я прибегу, счастливая, домой. Будет пахнуть яблочным пирогом с корицей и чудом. Я обниму своих близких и каждому шепну на ушко: «Я влюбилась!» И улыбнётся мама, и папа крепче обнимет её, а бабушка, всплеснув руками, скажет ласково и чуть грустно: «Вот ты и выросла, моя девочка! Счастья тебе!»

НЕМА БЕЗ КОРЕНЯ РОСЛИНИ, А НАС, ЛЮДЕЙ, – БЕЗ БАТЬКІВЩИНИ

*Деркач Софія,
учениця 10-го класу,
Благовіщенська загальноосвітня школа I-III ступенів,
с. Благовіщенка
(консультант: Деркач І.М.)*

Батьківщина... Чи задумувалися ви, який зміст цього слова? Для когось – це просто крапка на географічній карті, а для іншого – щось своє, особисте, до болю щемке і рідне. Знаю точно, що для мене Батьківщина – це місце, де живуть мої батьки, де поховані мої діди-прадіди, це моя земля і люди, рідна мова й історія мого народу, його пісні та мрії.

А чи немає серед нас тих, хто досі не визначився із Батьківщиною, хто цурається її, забув своє коріння?!

Всьому світу відомо, що сьогодні в такий зболений час, час духовних руїн, як ніколи постало питання: бути нам, українцям, як єдиній нації чи ні? Тисячі наших співвітчизників стали на захист рідної землі і готові віддати за неї найдорожче – життя. Я добре розумію стан їхнього душевного болю від того, що коїться з Україною:

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці:
Де той рік, де той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми українці?

Я до себе кажу і до кожного з вас: – Говори!
Говорімо усі, хоч ми й добре навчились мовчати!
Запитайте у себе: відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...
Знаю добре, що й вам вони теж – не солодкі гостинці.
Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива,
Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїнці.

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил.
Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.
Тільки хто ж колись небо нахилить до Ваших могил,
Як не зраджена вами, зневажена вами Вкраїна...

Погодьтеся: Віктор Баранов все сказав правдиво, об'єктивно, справедливо?
Цей вірш був актуальним в 1989 році і залишається таким же сьогодні.

Ми вже досить дорослі, аби замислюватися про майбутнє – своє і своєї Батьківщини. Отож станьмо корисними для свого народу, впевнено орієнтуймося в проблемах сучасності, оберігаймо нашу Батьківщину, крокуймо в ногу з Ліною Костенко, для якої «...Україна – це супер. Україна – це ексклюзив».

Буде Батьківщина – будемо й ми!

Я НЕ ПОДВЕДУ!
(Моему будущему сыну)

*Князев Александр,
ученик 11-го класса,
Запорожская гимназия № 11,
г. Запорожье
(консультант: Настыч Т.В.)*

Не секрет, что родиться мужчиной – ещё не стать им. Вы знаете, в чём сила настоящего мужчины? Может, мышцы в спортзале накачать, стать грозой района, терминатором с мышиным интеллектом? Но сегодня пословица «Сила есть – ума не надо» безнадежно устарела. Прочитать уйму книг... Но бездушная ходячая энциклопедия мало кому интересна. Может, стать разрушителем норм и правил, таким неформалом-одиночкой, Печориным и Менсоном в одном флаконе? Раздражать, возмущать, презирать, эпатировать... Общество отвергнет тебя и станешь изгоем. Нет, образ эгоистичного нарцисса, зацикленного лишь на себе, своей внешности, бизнесе или карьере, мне противен. Деньги? Когда их нет или мало, трудно уважать даже самого себя. Они открывают такие перспективы! Но большие деньги всегда привлекали нечистых на руку партнёров, друзей-иуд, продажных женщин... Не хочу быть кошельком на ножках!

Народная мудрость, простая, как истина, гласит: «Посади дерево, построй дом, вырасти сына». А ведь это идея! Ведь чтобы копать и строить, нужны сила и настойчивость. Нужны знания – чтобы не пропустить время посадки и полива, точно составить план дома и подсчитать расходы. Трудолюбие и целеустремлённость – чтобы заработать деньги и завершить строительство.

Большое сердце, способное на искреннюю любовь, – чтобы найти ту единственную, что мне родит сына. А его ведь ещё вырастить надо и воспитать. А на это потребуется ой как много терпения и мудрости!

Мальчики всегда стремятся быть похожими на отцов, а это значит, что мне нужно быть добрым и милосердным – помогать старым и малым, больным и немощным – купить лекарства, снять котёнка с дерева, разогнать хулиганов... Научиться быть надёжным и смелым: если придётся, и полк за собой повести, и роды принять. Честным и ответственным: дал слово – держи, обещал – сделай. Тот не мужчина, кто не держит слово, оскорбляет ветерана, обижает женщину. Ложь и хамство – сила слабого. Обязательно научить достоинству и верности – себе, женщине, Родине. А ещё не забыть о логике и такте, воспитанности и чувстве юмора. Будет здОрово, если он полюбит песни у костра, туманные дали, высокое небо и бескрайние морские просторы. Пусть не боится бурь и испытаний. Достоинно встречает поражения, но, падая, пусть поднимается и, сцепив зубы, все начинает с нуля. Пусть ошибается, но хранит чистоту души, помыслов, отношений. В друзьях ценит оптимизм и порядочность. И пусть постоянно движется вперёд, растёт, становясь таким, как отец. Теперь, зная, каким будет мой сын, я точно знаю, в чём сила настоящего мужчины – в его продолжении.

Не бойся, сын, я тебя не подведу!

Я – ЄВРОПЕЄЦЬ

Рижанкова Наталія,

учениці 10-го класу,

Чорноземненська загальноосвітня школа I-III ступенів,

с. Чорноземне

(консультант: Сергієнко А.М.)

Україна... Для кожного вона своя. Хтось, почувши це слово, уявляє собі могутні Карпати, дикий буковий ліс, стрімкі гірські річки, а хтось – плескіт вод Чорного моря, шахти Донбасу та червоні, ніби кров козацька, квіти дикого маку.

А я, наприклад, згадую бабусині казки, відчуваю запах свіжоспеченого короваю, чую слово Тараса Шевченка та Ліни Костенко...

Моя Україна – це і веселі купальські ночі, і свято Незалежності у самому серці Києва. Наша Україна подарувала світові геніїв: Кобзаря, Лесю Українку, Павла Тичину. Пісня, що її заспівала Джамала на Євробаченні, знайшла відлуння у серцях мільйонів слухачів. Я пишаюсь своєю Батьківщиною. Я пишаюсь тим, що в моїх жилах тече кров козаків.

Я – українка. Я – європеєць. Скажете: «А до чого тут Європа?» Моя відповідь – менталітет мого народу. Бо що таке бути європейцем? Це означає бути патріотом своєї країни, де б ти не знаходився, і незважаючи на ставлення інших до неї. Спробуйте запитати в німця, за що він любить Німеччину. Він

скаже: «Бо це земля моя, моїх батьків, моїх дідів. І моїх дітей». У Європі для кожного громадянина історія, культура та звичаї рідного народу – це святе, це те, що всмоктується з молоком матері. Чому в нас не так?

Багато на те причин: історичних, політичних. Але поважати історію своєї держави ми повинні. У 9 класі я, здається, усвідомила, що воно таке – Європа та Україна. Не скажу, що мені надто подобалось відвідувати уроки історії. Але один урок я все-таки засвоїла. Це був урок історії України, де нам розповідали про гетьмана Мазепу. Незважаючи на те, що він був чудово освіченою людиною, вкладав величезні кошти у розвиток мистецтва та освіти, клеймо зрадника з нього досі не зняли.

А в 10 класі нам розповідали схожий випадок, проте вже з історії Англії. Це історія Томаса Кромвеля. «Кат революції», «вірний королівський собака», кривавий розправник над народом. Але разом з тим служитель церкви, меценат та культурний діяч. І йому, уявіть собі, поставили пам'ятник у Лондоні. Щодня лондонці проходять повз нього, кладуть квіти, згадують той період історії своєї країни.

Хтось бачив у ньому того «ката», що вбив тисячі людей, хтось – жертву епохи. Але той пам'ятник поставили в XV столітті. І за майже шість сторіч ніхто його не зруйнував, а лише накладалось безліч табличок в залежності від того, як змінювалось ставлення до нього. І ті таблички теж ніхто не прибирав. Але той факт, що європейці так шанують свою історію, мене просто вразив.

Я хотіла б, щоб мої співвітчизники думали так само. Адже ми – частина Європи. Наша історія так само багата на події, а історичні постаті не менш цікаві та значимі. Ми маємо змінити ставлення до своєї Батьківщини, усвідомити, що «українець» та «європеець» – синоніми. Тож пишаймося тим, що народились на цій землі, що у нас такі славні предки. І тоді, я вірю, пісня з України залунає по-новому.

Наша нація – нація непроста. Вона особлива. Де б ми не були, душею ми завжди будемо тут. На цій землі, де небо таке блакитне, а квіти такі запашні. І сонце. Як коровай. Отой бабусин, що його кожен пам'ятатиме крізь роки...

ВСЕМОГУТНІСТЬ КОХАННЯ

*Руденко Валерія,
учениця 11-го класу,
Великобілозерський навчально-виховний комплекс №1
(школа-дитячий садок) Великобілозерської сільської ради
Великобілозерського району Запорізької області,
с. Велика Білозерка
(консультант: Баранова О.В.)*

Доброго дня, мене звать Валерія. Я учениця 11 класу Великобілозерського НВК №1.

Шановні присутні! А ви знаєте, що таке кохання?

Кохання – найпрекрасніше почуття на Землі, дароване людині згори. Кохання – найнезрозуміліше і найзагадковіше явище в емоційному житті людини. Саме кохання змушує нас робити необдумані вчинки: хороші і не зовсім. Щасливе кохання окрилює людину, робить її здатною здійснитися над землею.

Кожен з нас бачив закохану людину, а, можливо, був на її місці. Правда ж? До чого ж щасливі очі у цієї людини! Вони виблискують, немов зірки на нічному небі... Хода стає легкою і невагомою, ніби за спиною вирости невидимі крила... У такому стані людина відкриває раніше невідомі у собі здібності і таланти. У одного прокидається поетичний дар, інший береться за пензлі та фарби. Закохані хочуть кричати на весь світ про свої почуття.

Інакше відчують себе ті, хто мав нещастя пережити розчарування у коханні, або його втрату. Їхні серця розриваються від болю і туги. Життя повністю втрачає сенс, і лише через час біль вщухає, залишаючи в серці глибоку рану.

Знаєте, кохання – це не лише красиві слова. Кохання – це велика праця: щоденна, наполеглива, іноді навіть важка. Полюбивши людину, ти зобов'язаний піклуватися про неї, бути поруч у потрібну хвилину. Без взаємної поваги, без терпіння одне до одного навіть пристрасне кохання не може проіснувати довгі роки.

Звичайно ж, ви скажете, простіше не заводити серйозних стосунків, якщо немає бажання щоденно над ним трудитися. Може, й так... Але через роки, озирнувшись на своє життя і не знайшовши нічого вартого уваги, серце боляче защемить від безцільно прожитих днів.

Тож якщо ви зазнали розчарування у коханні, не треба закривати своє серце.

І наостанок хочу побажати: кохайте і будьте коханими!

ПРИГЛАШЕНИЕ НА ПЛЯЖ

*Сонькін Марк,
учень 10-го класу,
Запорізька гімназія № 11,
м. Запоріжжя
(консультант: Настич Т.В.)*

Меня с детства терзало декартовское сомнение – легко ли быть добрым? С экрана телевизора Шапокляк задорно распевала: «Хорошими делами прославиться нельзя», а кот Леопольда злым не сделал даже озверин. Услышав, что «добрым быть – это хорошо», решил: «Буду хорошим!» Утром улыбнулся себе в зеркало и пошел делать добро. Но не зря говорят, не делай добра – не получишь зла. Чем добрее душа, тем сложнее жизнь. Ни один мой поступок не остался безнаказанным. Дал покататься другу на новом велосипеде – восьмёрка на переднем колесе. Перевёл упирающегося слепого через улицу – получил клюшкой по лбу: ему совсем не туда было нужно. Задумал маму порадовать: прошёл самый сложный квест «Оливье» – она схватилась за сердце: «Что опять натворил, сынок?» Решил деду помочь – но, как неопытный дачник, выдернул всю морковку, оставив сорняки. Помог соседу клеить обои – пришлось докупать 3 рулона. С бродячим псом поделился бутербродом – месяц кололи от бешенства. Насыпал семечек голубям – чего мусоришь! Уступил место в маршрутке: «Садитесь, бабушка!» «Какая я тебе бабушка, наглец?!» Подарил незнакомой девушке цветы на 8 марта – тут же получил подарочный фингал от её парня. Просили денег на «хлебушек ребёнку». Дал свежекупленную булку – в ответ, поверьте, услышал совсем не спасибо. Посидел с маленьким племянком – к вечеру заработал нервный тик и легкое заик-к-кание. Поднёс сумку пожилой соседке – теперь, где ни встретимся, машет рукой призывно: знает, не смогу отказать. Нередко натыкаюсь на колючий взгляд – мол, чего лезешь, дело не твоё. Нет! Моё! Доброта – удел сильных и смелых. Не уставай, спеши делать добро. Главное – не опоздать!

Многие считают, что быть добрым непрестижно, невыгодно, смешно, кивают, мол, время такое. Но доброта – производная любви. Бывали и времена похуже, и люди позлее. Я, конечно, не Дедушка Мороз с подарками, но ведь доброта так многолика – для кого-то и Марк Крысобой добрый человек...

А я хочу быть добрым! Хочу, могу и буду! Потому что мир спасёт не красота, а доброта. Главное – действовать, не желая зла другому.

Стань волонтером – раздавай еду бездомным, работай аниматором на детской площадке, собери мусор на заповедной Хортице, почаще звони бабушке, интересуйся, что болит, где стреляет, какое давление и чем помочь. Приюти щенка и люби его так сильно, чтобы не замечать испорченной обуви и перекушенных проводов.

В народе говорят: «Получив добро – помни, сделал – забудь». Я не жду взаимности, доброта не зависит от возраста, роста и цвета кожи. Это не

конфета, не гривня, не пряник. Она не ищет почестей и славы, она веление души, **песчинка** счастья...

Будьте добрее, люди! Добро пожаловать на мой пляж!

В ЧЕМ СИЛА НАСТОЯЩЕГО МУЖЧИНЫ?

*Хилюк Валерий,
ученик 11-го класса,
Запорожский многопрофильный лицей «Перспектива»
Запорожского городского совета Запорожской области,
г. Запорожье
(консультант: Кальф Т.П.)*

Добрый день, уважаемые слушатели, мальчики и девочки, юноши и девушки, женщины и мужчины.

Желаю вам приятного прослушивания моей речи. Она о мужчинах.

По воле судьбы я родился мужчиной и с детства слышу: «Ты мужчина или не мужчина? Будь мужчиной!»

Конечно, вы понимаете, о чем я: есть мужчины как таковые, и есть настоящие мужчины.

(К яблоку: Не нужно – оно не настоящее)

А это я отдам любому желающему; купюра нового образца, свежая, яркая, красивая. Кто возьмет? Никто – она фальшивая, одна видимость, одна видимость.

Кто возьмет? Если я еще отдам...

Настоящее... Настоящий мужчина. Настоящая женщина. Какие они? Издавна повелось: женщина красивая, мужчина сильный.

Но в чем же сила настоящего мужчины? – вопрос, который волнует мою душу и который я задавал своим сверстникам, взрослым, мужчинам и женщинам, а они, будто не слыша мой вопрос, как один начинали: «Настоящий мужчина должен... Должен».

Я спросил у Гугла и узнал, что каждая эпоха европейской цивилизации навешивала на мужчину долг.

А сейчас добавилось быть ухоженным и выбритым так, чтобы все думали, что он небрит.

Да, мужчины загнаны в долги, и поставлен счетчик. Но как их отдавать?! Где силы брать?! Такое ощущение, что никто не знает, и даже мужчины: В чем сила настоящего мужчины?

Но!... Все знают, что такое мужская слабость.

Ну что ж, пойдём от «противного» – от слабости к силе. Слабый хочет остаться в теплом, уютном, сытом месте под защитой мамы и папы. Но остаться – обречь себя на вечное детство.

Когда-то мне пришлось надолго покинуть дом, я знаю, как трудно шагнуть в неизвестность.

Но, пробыв год без мамы (я учился в Америке), я внезапно почувствовал себя другим человеком, я понимаю теперь, что все зависит лишь от меня самого.

Тогда осознание, что ты один побуждало искать опору в самом себе, рождало внутреннюю мощь.

Так в чем сила настоящего мужчины?

Мой первый ответ: сила мужчины в самостоятельности, в постоянном контакте с мужественностью, которая заложена в нас.

Но жить самостоятельно нужно учиться. Слабый заканчивает обучение жизни, научившись подносить ложку ко рту и водить машину.

Мой второй ответ: сильный учится всегда и благодарит и своих учителей, и жизнь за уроки.

Бывает, если вы изменитесь, ваше окружение не захочет принять, может случиться, что вы станете «белой вороной».

Мне пришлось пережить и этот момент: Когда я вернулся, мои прежние друзья потеряли ко мне интерес.

Пережив изоляцию, я сделал третий вывод: слабый ищет защиту, сильный самодостаточен, ему не нужны ни стадо фанатов, ни стая братков.

Сейчас мне предстоит найти свое место в жизни – очень трудное испытание найти свой путь, стать на свой путь – состояться.

Мой четвертый вывод: сила мужчины в состоятельности, пусть даже она и не зависит от внешних успехов. Мужчина должен состояться внутри и тогда он будет пронизан силой добытчика, воина лидера, силой духа и силой ума.

Вы знаете, парадокс современности в том, что с речью о мужской силе я обращаюсь в основном к женщинам.

Что ж... современная женщина может все, в том числе и воспитать настоящего мужчину. Если, конечно, даст ему возможность обрести силу.

НОМИНАЦИЯ «БЫСТРОЕ ПЕРО»

РАЗГОВОР С ПОБЕДИТЕЛЕМ

*Батова София,
ученица 11-го класса,
Запорожская гимназия № 50
Запорожского городского совета Запорожской области,
г. Запорожье
(консультант: Черненко А.С.)*

Многие считают, что ораторство – это врожденный талант. Но я не согласна с этим. Искусству красноречия, как и любому другому, можно и нужно учиться. Умение говорить – одно из важнейших в современном мире. Сегодняшние школьники – это будущие студенты и работники, которым предстоит сталкиваться с публичными выступлениями: представлением своих проектов, защитой исследовательских работ и т.д. И в повседневной жизни для риторики найдется применение. Ведь все мы каждый день общаемся с людьми, а иногда возникают ситуации, с решением которых можно справиться намного проще, если владеешь красноречием. Ораторство хоть и древняя наука, но отнюдь не устаревшая. Есть курсы красноречия для желающих, на которых можно освоить навыки публичного выступления. А ещё более 10 лет в нашем городе проходит конкурс ораторского искусства для школьников «Заговори, чтоб я тебя увидел».

Не так давно мне удалось побывать на районном этапе конкурса, в котором принимали участие не только ученики 9-11 классов, но и младшие школьники, а также воспитанники дошкольных учреждений. Конечно, каждый – в своей возрастной категории. Вооружившись ручкой и блокнотом, я отправилась в аудиторию для выступлений 11-классников: интересно слушать своих сверстников, мысленно спорить с ними или одобрительно кивать головой.

После представления жюри и небольшого напутственного слова начались выступления конкурсантов. Ораторы поднимали актуальные темы, которые затрагивали вопросы экологии, мотивации и материализации мысли, влияния добра и порядочности на нашу жизнь. Каждый был убедителен и интересен. Представляю, насколько трудно было судьям выбрать победителя, ведь его ждёт ещё один этап – областной конкурс.

К счастью для меня, пальма первенства досталась Литовченко Алине, моей однокласснице. Я хотела взять интервью сразу после конкурса, но Алина, сославшись на эмоциональные переживания, предложила поговорить на следующий день.

На большой перемене, удобно расположившись за партой, мы начали наш разговор.

- Алина, ещё раз поздравляю тебя с победой.
- Спасибо.
- Ты была уверена в том, что станешь лучшей в своей категории?

– Нет, конечно, нет. Но, честно говоря, я об этом мечтала. Наверно, каждый участник где-то в своих мыслях представлял себя победителем.

– Путь к победе был трудным?

– Я участвую в конкурсе третий год. С каждым годом я поднималась на одну ступенечку: в 9 классе у меня было третье место, в прошлом году – второе, теперь первое.

– Может, соперники были слабее?

– Нет, наоборот, я считаю, что с каждым годом уровень претендентов растет. И участвовать в таком конкурсе не только приятно, но и полезно. У каждого из конкурентов я чему-то училась: у кого-то запомнился жест, у кого-то интересным было построение фразы, а кто-то подобрал очень неожиданный аргумент.

– А в жизни эти навыки тебя выручали?

– Безусловно. Я третий год участвую в Малой академии наук для старшекласников. Обязательный этап – публичная защита работы. Здесь без ораторских навыков просто нечего делать. Мне, благодаря участию в конкурсе, было намного легче выступать перед именитыми доцентами и профессорами ЗНУ.

– Чего ждёшь от областного этапа?

– Интересной борьбы и новых впечатлений. Надеюсь, и тебя там увижу. Буду рада знакомому лицу в зале.

– Нужны ли фестивали красноречия?

– Я считаю, что однозначно стоит проводить конкурсы ораторского мастерства. Такие мероприятия помогают развить уверенность, совершенствовать навыки выступления, эффективнее влиять на аудиторию.

– В будущем пригодится ли тебе мастерство оратора?

– Конечно. Я хочу стать юристом. Хороший юрист не только знает законы, но и умеет убеждать. И прежде всего словом.

– Спасибо за интервью. Желаю яркого финала!

– Спасибо и тебе.

После этой беседы я ещё раз убедилась: человеку, который умеет правильно распоряжаться своим словом, открыты все двери. Возможность участвовать в конкурсе ораторского мастерства – это отличный шанс попробовать свои силы. А вы готовы проявить себя?

ІНТЕРВ'Ю

*Башкіна Аліна,
учениця 10-го класу,
Червонопільська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Осипенківської сільської ради Бердянського району,
с. Червоне Поле
(консультант: Катрич Т.І.)*

Мабуть, зовсім не випадково саме на Стрітення зібралися обдаровані учні шкіл Осипенківської громади на Фестиваль ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив», адже в цей період скресають чуття людини.

Першими демонстрували свою майстерність учні початкових класів, а згодом – старшокласники.

Час, натхненний дитячими виступами, сплинув так непомітно. Уже й переможців оголошено, яким навіть грамот не вручили, хоча, як кажуть, дорога ложка до обіду. Та Бог з ними, з тими грамотами! Відразу після конкурсу спілкуюся з його учасницями.

– А ти задоволена своїм результатом? – звертаюся до 11-класниці Насті Казанцевої.

– Якоюсь мірою, можна було і краще. За мене вболівали два вчителі: Ірина Валеріївна і моя мама, Галина Миколаївна. Я аж ніяк не могла їх підвести.

– А чи сподобався тобі мікроклімат на фестивалі?

– Так, мені б хотілося подякувати всім присутнім: і дітям, і журі. Така світла аура! Таке враження, наче всі дихали моїм виступом, кожним звуком мого голосу! Від цього стало на душі легко, і я забула свої бентеги-хвилювання...

– Я згодна з тобою, обстановка була справді спокійна. А чиї виступи тобі сподобались?

– Якщо чесно, юні ритори так емоційно виступали. Найбільше запам'ятався виступ нашої Саші Сорокіної. Вона так мужньо трималася, жодного разу не збилася... Це ж мамина учениця!!! А ще яскравим було читання вірша «Кольорові миші» осипенківською школярочкою...

Я вітаю Настусю. Дівчина зайняла почесне третє місце.

Та мій сонячний настрій згасає, бо я чую дитячий плач. Озираюсь навколо і бачу наше юне обдарування Сашу Сорокіну, у якої по щоках котяться сльозинки-горошинки. Вона, на жаль, не стала «зірочкою» конкурсу, не виборола «місця під сонцем». Дівча плаче.

– Я так старалась. Я й вірш написала про Лисичку й Журавля... У мене ж не було жодної помилки...

– Сашенько, ти така мужня! Я пишаюсь тобою! І твої вірші вже в Інтернеті, – підтримую дівчинку.

– Восени Саша виступала на презентації збірки «Скажіть, що ви живі», читала вірш про Україну. Тоді дитина сяяла від щастя, – підтримує онучку бабуся.

Я знаю, що дівчинка з прийомної родини, де і мама, і бабуся – золоті, дихають дітками. Хіба журі про це розкажеш?

Із Сашиною бабусяю ми вирішили відправити журі «на мило». Таку дитину не можна було залишити без уваги.

– Моє сонечко, я все одно пишаюся тобою! – обіймаю дівчинку.

У себе інтерв'ю не беруть. Чи задоволена я, десятикласниця Червонопільської школи Башкіна Аліна, собою, адже я теж учасниця? Хоч це і нескромно, але так. Я – переможець!!! І текст про небо писала сама!!!

В ЧЁМ СИЛА НАСТОЯЩЕГО ЛИДЕРА?

*Грищук Валерия,
ученица 10-го класса,
ЗОМУВК № 106,
г. Запорожье
(консультант: Ващенко В.В.)*

Мне хочется поделиться с Вами размышлениями на эту тему. Сегодня так много говорят о лидерстве, повсюду мелькают рекламы: «Школа лидера», «Воспитай в себе лидера», кажется, что современное общество намеревается поставить на поток процесс создания лидеров! Вы скажете: «Лидеры нам нужны, их не хватает, особенно нашей стране, в такое сложное время». И я соглашусь. Только лидер – это, прежде всего, харизма, он либо есть, либо его нет!

Высокая степень ответственности за дело, за людей, которые верят тебе и полагаются на твой профессионализм – это второе, на мой взгляд, качество, которое отличает просто увлечённого человека от лидера. Умение принять важное решение в достаточно короткий срок – значит взять всё на себя.

Яркий пример тому наш соотечественник Сергей Королёв, создатель межконтинентальной баллистической ракеты Р-7, отец космонавтики, вдохновитель и разработчик всех космических программ 60-х годов. Ни сложности в работе, ни бессонные ночи, ни арест и страшные лагеря, не смогли остановить выдающегося физика и настоящего лидера, собравшего лучших конструкторов того времени.

VIVERE MILITARE EST – жить – значит сражаться, – говорил Сенека, а в сражении устоит лишь сильный духом человек, со своей системой ценностей. Такой и была Гарриет Табмен. Рабыня, афроамериканка, простая, неграмотная женщина, с горячим сердцем и холодным рассудком. Она спасла из лагерей более трехсот человек. Каждый, кто общался с ней, признавал сильный лидерский талант Гарриетты и выражал готовность идти за ней. Бесстрашие и любовь к людям – неотъемлемое качество настоящего лидера!

Тот, кто ведёт за собой, обладает талантом убеждения, примеры тому Мартин Лютер Кинг, Махатма Ганди, Нельсон Манделла, Игорь Сикорский, – их не перечислить, ярких неслучайных людей.

История любой страны – это история разных лидеров и вождей, и я убеждена, что лидер моего поколения – это влюблённый в жизнь, умный человек, оратор, истинный патриот, готовый «Отчизне посвятить души прекрасные порывы».

С 1965 года деятельность монашеской конгрегации, основанной Матерью Терезой, переступила границы Индии, в настоящее время она имеет 400 отделений в 111 странах мира и 700 домов милосердия в 120 странах. Её миссии, как правило, действуют в районах стихийных бедствий и экономически неблагополучных регионах. В 1973 году мать Тереза стала первым лауреатом Темплтоновской премии за прогресс в религии.

В 1979 году матери Терезе была присуждена Нобелевская премия мира «За деятельность в помощь страждущему человеку».

Когда Гарриет Табмен было около тридцати, ее прозвали Моисеем за умение пройти к земле порабощения и вывести людей из рабства. Табмен начала жизни рабыней. Когда она решила сбежать на Север в 1849 году, то сделала это сама. Гарриет рассказывала: «Я продумала все до конца в своей голове: было две вещи, на которые я имела право-свобода или смерть. Если я не могу иметь одно, то получу другое, потому что никто не возьмет меня живой. Я буду сражаться за свою свободу, пока хватит сил, а когда наступит время мне идти. Господь позволит меня забрать». Каждую весну и осень она рисковала своей жизнью, отправляясь на юг и возвращаясь с людьми. Она была бесстрашной, ее лидерство было непреклонно.

ОРАТОРАМИ НЕ РОЖДАЮТСЯ – ИМИ СТАНОВЯТСЯ

*Ермоленко Дарья,
ученица 9-го класса,
Фруктовская общеобразовательная школа I-III ступеней
Мелитопольского районного совета Запорожской области,
с. Фруктовое
(консультант: Карнаух Т.С.)*

Традиции современной ораторской речи берут своё начало ещё со времён Древней Греции и Рима, однако уже в наше время они приобрели множество новых аспектов. К нам, наконец-то, пришло осознание того, что звуковые и визуальные средства способствуют более значимому и эффективному восприятию, о котором сотни и тысячи лет назад даже говорить, понятное дело, не приходилось.

В нынешнее время человеку просто необходимо быть всесторонне развитой личностью. Перед ним открыты сотни дорог, позволяющих самостоятельно выбрать именно ту, которая наиболее бы точно отражала его жизненную позицию. Большинство из нас теряет самообладание, столкнувшись с таким выбором. Поспешные решения – вот основная причина деградации нашего общества, ведь идти к своей цели нужно обдуманно, начиная работать над собой ещё в довольно – таки юном возрасте.

Межрегиональный фестиваль ораторского искусства «Заговори, чтобы я тебя увидел» по своей сути является неким толчком к побуждению попробовать свои силы в чём-то новом, пусть и таким нерешительным, маленьким шажком к развитию у молодого поколения тех жизненно необходимых принципов и качеств, без которых ему никак не обойтись в не таком уж и далёком будущем.

Итак, встречая человека по одежке, как гласит кладезь народной мудрости, провожаем его мы, к счастью, по абсолютно другим критериям. Своё истинное мнение о нём мы складываем по умению человека чётко, последовательно, красиво и грамотно излагать свои мысли, ведь именно они и являются той самой «потайной» дверцей в загадочный мир, позволяющий наиболее точно отобразить чью-либо сущность. Грамотная речь – залог успеха, однако эта способность не даётся нам с рождения. Как же быть в таком случае, спросите вы? Работать, работать и ещё раз работать... над собой! Развитие навыков ораторского искусства нужно абсолютно каждому человеку, будь он дипломатом, политиком, учителем, продавцом, студентом или же обычным школьником. Умение говорить уверенно, последовательно, содержательно пригодится нам в любой жизненной ситуации.

Что же дают по сути подобные фестивали и конкурсы? Во-первых, это уникальный опыт общения с другими людьми, умение правильно донести оппоненту информацию, суметь отстоять свою точку зрения, выслушав и попытавшись понять мысли, которые не всегда импонируют нам. Во-вторых, это возможность открыть самого себя с другой стороны. Часто из-за неуверенности в себе, из-за страха быть непонятым другими мы остаёмся для себя же самих неразгаданной книгой. В-третьих, ораторское искусство способствует развитию внутренней стойкости, памяти, воображения, саморазвития и умению взять себя в руки в любой сложившейся ситуации.

ЛИДЕР&ОРАТОР: ТАЛАНТ ИЛИ НАВЫК?

Эссе, или Размышления юнкора, побывавшего на

Фестивале юных ораторов с блокнотом и фотоаппаратом в руках

Комличенко София,

ученица 10-го класса,

Запорожский многопрофильный лицей № 99

Запорожского городского совета Запорожского области,

г. Запорожье

(консультант: Малахова А.Н.)

...Кто такой оратор? А лидер? Какой человек может выделить себя из толпы всего лишь парой предложений? Кто он – тот, кому удаётся сделать так, чтобы его двухминутную речь цитировали (иногда – по всей стране и даже через сотни лет)?..

Все мы, зачастую неосознанно, тянемся к ответственным и организованным людям, к тем, кто всегда знает, чего хочет и что делает, куда идёт и что скажет. Мы любим уверенных людей, тех, кто борется, справляется с

неудачами, добивается результата – и движется дальше. Общение с энергичными и организованными людьми настолько же заразительно, как и любая... болезнь☺: после него ты и сам вскоре начинаешь замечать, что все твои мысли как бы сами собой упорядочиваются, раскладываются по полочкам, а жизнь в окружающем мире (оказывается!) так же зависима от тебя, как и ты от неё. Вместе с порядком в мыслях – порядок устанавливается и вокруг тебя. Ты начинаешь объективно оценивать себя и свои возможности, осознав вдруг, что невозможного ничего-то и нет! Ты начинаешь действовать, покорять цели-вершины, добиваться мечты, начинаешь гордиться собой... Ты становишься тем, к чьему мнению прислушиваются, с тобой советуются, с тобой хотят дружить, к тебе тянутся... Когда ещё ты был более прекрасным, чем сейчас?

Лидер, по-моему, всегда – одновременно и оратор тоже: это человек, который знает, что, когда и как сказать, чтобы слушали, как преподнести, чтобы прислушивались. Часто такие люди имеют уйму знакомых и друзей. Они – гегемоны в любой среде: завладеют твоим сердцем и будут вести за собой, а ты даже и не заметишь этого сразу.

Мы встречаем таких людей намного чаще, чем может кому-то показаться: на работе, на учёбе, среди знакомых, друзей, в семье... Возможно, натура лидера – *твоя* натура и именно к тебе тянутся окружающие, именно ты ведёшь людей за собой... Но откуда же что берётся? **Качества лидера, мастерство оратора – что это в действительности: талант или навык?** И, когда приходится или хочется, – каким образом, как сказать Своё Слово широкой аудитории, да так сказать, чтобы выступление запомнилось? Какие черты присущи уже состоявшимся лидерам? И как лидерские качества могут помочь в выборе профессии, в построении карьеры... вообще, в жизни?

Часто в разных странах для обмена информацией **создают различные клубы, дискуссионные площадки, шоу**, где люди публично высказывают

Фото 1. Конкурс для ребят-ораторов проходил на базе 27-ой гимназии, в красивом актовом зале.

свою точку зрения, донося её до умов присутствующих. Известные во всём мире ораторы-мотиваторы съезжаются, чтобы поделиться мнениями, узнать что-то новое для себя, вдохновить людей на какое-то действие. Такие проекты, как правило, являются обогащающими и развивающими, полезными для современного общества: людям иногда так не хватает этого «пинка», после которого они начинают шевелиться и смотреть на жизнь по-другому («А ведь я не всего, чего хотел, достиг. И ведь точно: могу!...»)

Проект подобного формата реализуется для молодёжи и в моём регионе. Немного полубопытно☺, я узнала ответы на некоторые свои вопросы о нюансах конкурса юных ораторов, проводимого в рамках

Межрегионального фестиваля ораторского искусства «Заговори, чтоб я

тебя увидел». Делюсь знаниями и наблюдениями с тобой, мой уважаемый читатель!)

Для начала представляю своеобразный «паспорт» мероприятия, о котором пишу, – языком чисел!

Который раз проходит конкурс? – **Двенадцатый**.

Сколько подано заявок? – **68**.

Каково количество участников фактически? – **55**.

Количество выступивших ораторов-юношей: **14**.

Количество выступивших ораторов-девушек: **41**.

Количество ориентировочных тем (номинаций): **24**.

И, наконец, – **бескрайний** полёт мысли, фантазии, оригинальные риторические находки, потрясающие фигуры речи, безупречный (почти всегда) внешний вид участников, разнообразие ораторских приёмов... и так далее, и так далее. Итог: **Праздник Слова – состоялся!!**

Ребятам была поставлена задача уложиться в две минуты (как и, кстати вспомнилось, в своё время Линкольну, когда он выступил с трагическим Геттисбергским посланием своему народу). Достучавшись до сердца каждого из слушателей, после выступления участники должны были ответить на вопрос из зала – реализовать **риторический экспромт**. Сочетание в ребятах артистизма, ораторских и лидерских качеств, сияние глаз, волнение, желание каждого донести свою точку зрения буквально очаровывали, создавая совершенно особенную атмосферу...

...Как я люблю наблюдать за эрудированными и харизматичными людьми! Да и кто не любит? И именно здесь, на сцене Фестиваля (а в этом году участников гостеприимно встречала гимназия №27), молодым запорожцам

Фото 3-4. Грицук Валерия (школа №106), участница конкурса и великолепный оратор.

Представительница моего, Хортицкого, района!! – Горжусь!)

Фото 2. Членам жюри зрители желали «быть беспристрастными, влюблёнными в детей, в искусство говорения, ну и... быть справедливыми»

(из беседы с учителем школы №106 В.В. Ващенко).

помогают укрепить крылья и взлететь в мир красивой мечты... Здесь дарят возможность проверить себя и поверить в свои силы, и сказать самому себе: «**Я это могу! А значит – это будет!**»

Так и звучала тема, выбранная в прошлом году моей первой собеседницей – **оратором, призёром Хортицкого района**

Валерией Гришук. В этот раз темой своего блестящего, на мой взгляд, выступления Лера выбрала несколько иное: «Сила настоящего лидера – в чём?» И результат – достойный: у Валерии **2-ое место!**

– *Какие качества тебе помогают в подготовке и выступлении на этом конкурсе?* – спросила я у лидера (!) и оратора (!) Леры.

Ответ был кратким, но полным:

– *Наверное, храбрость, умение выкручиваться из ситуаций☺... И, по-моему, состоявшееся взаимодействие с публикой.*

...Какими ещё чертами должен обладать оратор? Важен ли, например, внешний вид? Или тембр голоса? По-моему, **для оратора – важно учесть всё**, здесь мелочей не бывает. Это квинтэссенция! Человек привлекает как внешним видом, так и своим внутренним миром, голосом разума и сердца. Умение привлечь, умение «выкрутиться» (при ответе на трудный вопрос), умение ободрить, взаимодействовать... любить... Любить тех, для кого ты выступаешь, говорить от души – что думаешь, собирая слова «до кучи»... Ты, оратор, – бриллиант, так будь же всегда так же чист и красив, как он!

*Фото 5-7. Юные ораторы – участники конкурса.
Наяву – истинное обаяние и харизма!*

Свой следующий вопрос я задавала с особым интересом (подтвердят или опровергнут сейчас мою собственную точку зрения?):

– *Как Вы считаете,* – спросила я у Любови Петровны Беленко, представителя администрации гимназии №27, – *человек оратором рождается или становится?*

– Я думаю, что всё-таки становится. Все умения, приобретаемые человеком, осуществляются им на его жизненном пути. Так происходит совершенствование умений – приобретаются навыки... В том числе, и в мастерстве оратора.

Найдя подтверждение своим же мыслям, я вздохнула с облегчением.

Каков он – жизненный путь человека? Почему одни люди безгранично успешны, активны, энергичны, а другие – пассивны, не имеют никакого желания хотя бы что-то улучшить в своей жизни? Один постоянно движется вверх, а другой – стоит на месте... **Один рушит стены, а другой – боится открыть двери... Почему – так?** На мой взгляд, дело в характере и убеждениях. Твоё окружение создаёт тебя по кусочкам, создаёт твои убеждения и шлифует твой характер. Мы полностью зависимы от того, в какой семье родились, с какими людьми

*Фото 8.
Беседую с зам. директора
гимназии №27 Л.П. Беленко.*

состоим в компании, верят ли в нас, уважают ли. Мы – это те, кто нас окружает. Мы – это те, кому мы позволяем влиять на нас, делать нас счастливее или разрушать. Мы – это наши эмоции, наши чувства и переживания, наши сомнения, волнения и страхи... И, **не ошибившись, выбрав верную дорогу, – однажды ты станешь тем, кем хотел...**

Обо всём этом (и не только об этом) мне очень хотелось побеседовать с **учредительницей турнира ораторов, филологом, человеком открытым, творческим, обладающим, как мне кажется, всеми нужными настоящему оратору качествами, – с Аллой Феликсовной Куринной.** И как ни была Алла Феликсовна занята в этот день – на 3-ьем, заключительном этапе Фестиваля, – на беседу она согласилась.

Вопрос первый – снова☺ о главном для меня:

– *Как Вы считаете, каким образом качества оратора могут помочь молодому человеку в выборе профессии, в построении карьеры?*

Фото 9.

Алла Феликсовна Куринная – автор проекта и бессменный вдохновитель школьников и их учителей.

– *Качества оратора могут помочь, прежде всего, в укреплении веры в себя, в **осознании своих сил.** Это то, что помогает каждому человеку говорить: умение выступать, умение убеждать и, самое главное, – умение **ощущать себя самостью, индивидуальностью, ощущать себя главным, нужным, важным...** Это умение общаться, умение всегда и везде **находить друзей.** Это умение отвечать на вопросы и корректно задавать вопросы другому человеку... Это то, что позволяет человеку **в общении быть, что называется, на уровне,** – поделилась своими размышлениями Алла Феликсовна. И, немного подумав, добавила: – **Главное, наверное, – ощущать себя самого радостью бытия, потому что человек создан для любви, человек создан для радости, человек создан для общения. Без этого нельзя.***

(Я мысленно согласилась: конкурс сам по себе явился для участников определённым важным моментом жизни, **этапом, когда даётся шанс переосмыслить** предполагаемый выбор пути во «взрослую жизнь». Шанс что-то понять, услышать мнение других, посмотреть на вопросы с неожиданной, быть может, стороны. Очень важно, по-моему, **чтобы такое нужное мероприятие проводилось бы во всех городах и для всех детей,** ведь, действительно, этот конкурс придаёт уверенности в своих силах и помогает взглянуть на многие вещи по-другому – по-новому!)

В этом году среди конкурсантов, по моим наблюдениям, несомненным **большинством оказались девушки.** Меня заинтересовало, почему – так, и я решила спросить об этом у ребят и у Аллы Феликсовны. Ответы, на мой взгляд, интересны:

– Я думаю, что это нетипичный случай. Видно, что девушки, действительно, сильные соперницы... И, возможно, в данный момент для них это ближе... Но пройдёт время – и парни тоже осознают, что в них есть эта самая харизма☺, позитив, который они хотели бы отдавать людям со сцены, и, возможно, став более взрослыми, они полюбят сцену. **(Марк Сонькин, гимназия №11. Добавлю: Марк завоевал Гран-при!)**

– Алла Феликсовна, не кажется ли Вам, что Фестиваль – яркое подтверждение тому, что именно представительницы слабого пола активнее относятся к жизни? – так я слегка «усовершенствована»☺ свой вопрос.

– Ну нет, я так не считаю. Здесь как раз всё гармонично, мне кажется. И по гендеру не определяется ни наш конкурс, ни жизнь человеческая, не определяется значимость человека в этой жизни. **Самое главное – оставаться человеком.** А человек видит в человеке – человека, и тут, я думаю, не так важно, кто это: мужчина или женщина... Главное, чтобы мужчина и женщина друг друга понимали. **(А. Ф. Куринная)**

...В Фестивале уже не впервые принимают участие дети разных возрастных категорий – от детсада до выпускников школы. И только ученики 5-8-ых классов в конкурсе не участвуют... Но работа в этом направлении организаторами ведётся активно. И Алла Феликсовна, отвечая на очередной мой вопрос, предложила **всем вместе подумать над тем, каким именно по форме и содержанию может стать соревнование в ораторском искусстве для детей 11-14 лет.** «Хорошо будет, если вы, участники Фестиваля, поддержите нашу инициативу и представите свои предложения, как нам сделать так, чтобы и эта категория ребят тоже участвовала в фестивале», – заметила она.

Фото 10. Самый юный оратор среди гостей 3-го конкурсного дня. Артистичный и яркий парень, победивший в своей номинации.

Так что... **давайте примем это предложение** в качестве одного из приятных домашних заданий – **и поделимся идеями, друзья-читатели!**

...Я осталась от конкурса в восторге (впрочем, как и в прошлом году). **Это один из наиболее перспективных, необходимых конкурсов в нашем городе,** и я рада принимать в нём участие – спасибо организаторам за эту возможность! А ещё – спасибо школе, которая любезно приняла нас, помогла с техникой, подарила великолепный концерт! И ещё... спасибо тебе, уважаемый мною читатель, выслушавший мои «мысли по поводу...» до самого конца (это – ещё не совсем он☺)...

Р. S. Несколько моих «заметок на полях», не вошедших в статью:

1) ребёнок, победивший в младшем звене, начал с таких слов: «Доброго дня! Я хочу розповісти вам казочку. Чи ви готові слухати?». Другие участники конкурса тоже начинали с вопроса: «Кто такой лидер?» или «Почему ты

здесь?», или «Цель в жизни... Как же её достичь?» – и так далее. Это **удачный ораторский приём**: аудитория внемлет ответу! Совет себе: не

Фото 11. Своеобразный «эпиграф» к конкурсу от невероятно талантливых учеников 27-ой гимназии всем запомнится надолго!

увлекаясь, применяй;

2) **комичные фразы** (результат волнения, думаю): «...и тогда небо – будто небо над головой!»; «Мир прекрасен! И прекрасны все его недостатки!»; «...и он подарил миру «МонаЛизу» (так прозвучало ☺). Совет себе: учишь укрощать волнение, а ошиблась в речи – заметь и тут же исправь. И тренируй артикуляцию – строчи скороговорки!;

3) **перед аудиторией неуместны** и скованность, и – ещё в большей степени! – лишняя жестикуляция. Совет себе: будь естественной, но меру знай, и помни разницу между искусством актёра и искусством оратора (она есть!);

4) совет напоследок: качества лидера включают в себя и ораторские навыки – совершенствуйся! **Оратором, как и лидером, – можно стать!**

ПРЕМ'ЄРА ШКІЛЬНОГО ОРАТОРСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ

Кошель Лілія,

учениця 9-го класу,

комунальний заклад

«Дніпровська загальноосвітня школа I-III ступенів №1»

Водянської сільської ради Кам'янсько-Дніпровського району

Запорізької області,

с. Дніпровка

(консультант: Сідельнікова Д.М.)

«Красномовство – живопис думки» – так вражав Блез Паскаль. З'ясувати, хто ж учнів є вправнішим художником, чиї словесні полотна більше сподобаються слухачам, мав відбірковий етап Фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив», який відбувся 26 січня 2018 року в Водянській ЗОШ I-III ступенів №1 імені Ф.О. Окатенка. Учасниками стали вихованці старших груп дитсадків, учні початкової ланки та 9-11 класів п'яти шкіл Водянської громади.

У святковій залі привітали учасників фестивалю директор школи Чорний В.Д. та начальник відділу освіти, молоді та спорту Іваніщак І.М. На

початку відбулося жеребкування, яке визначило порядок виступу юних ораторів. За умовою конкурсу кожен учень мав підготувати виступ на одну з тем, тривалістю не більше 3 хвилин. У другому етапі учасник обирав відому цитату та висловлював власні думки щодо неї.

Чекаючи на свій виступ, кожен із зацікавленням слухав конкурсантів. Мене дуже здивували виступи молодших школярів: здавалось, такі маленькі, вони так щиро і розсудливо висловлювали свої думки, дехто навіть співав. Старшокласники, серед них і я, висловлювались на вічні теми: кохання, милосердя, добра тощо.

Спілкуючись з Валерією з Нововодянської школи, я зрозуміла, чому нею обрана тема милосердя. Адже їх школа збирає кошти для допомоги онкохворому хлопчику і цей виступ – можливість долучити до благодійності якомога більше людей. Її слова допоможуть зберегти життя дитини!

Журі підтримувало конкурсантів, намагаючись допомогти учасникам вгамувати хвилювання. У підсумку я отримала третє місце, друге – Валерія Пригода представниця Нововодянської ЗОШ, перше – Яценко Єлизавета з Водянської ЗОШ № 1.

Цей день виявився дуже насиченим. У піднесеному настрої повертаючись додому, я подумала: такий конкурс дуже потрібний сучасним школярам, адже, на жаль, виявляється непросто обґрунтувати власну точку зору, бо не завжди є аргументи. Можливо така ситуація пов'язана з тим, що більшість сучасних учнів для спілкування активно користуються гаджетами, у яких слова можна замінити смайлами та стікерами, які позбавляють можливості самостійно змальовувати свої думки, користуючись готовими шаблонами. Сподіваюсь, що ця ситуація зміниться на краще та кожен відчує в собі можливість та бажання щодень користатися багатю палітрою нашої мови!

ОРАТОРСЬКЕ МИСТЕЦТВО В НАШ ЧАС

Куриленко Златослава,

учениця 9 класу,

опорний навчальний заклад Новомиколаївська спеціалізована

загальноосвітня школа I-III ступенів №1

Новомиколаївської районної ради Запорізької області,

смт Новомиколаївка

(консультант: Бровко А.Є.)

*Справжнє красномовство – це вміння сказати все,
що треба, і не більш, ніж треба.*

Ф. Ларошфуко

*Справжнє красномовство полягає
у сутності, але зовсім не у словах.*

Ш. Сент-Бев

Ще змалку я з надзвичайною цікавістю слухала промови на громадських заходах, виступах, вслуховувалась у репортажі дикторів, журналістів і захоплювалась... Мене вражало досконале вміння ведучих говорити, звертатися до численної кількості людей у структурований, виважений спосіб із метою надати інформацію, донести найголовніше. І ще тоді, маленькою дівчинкою, я зрозуміла, якою надзвичайною силою володіють звичайні люди. Сила ця – ораторське мистецтво.

Я вважаю, що красномовство – це могутній дар, на рівні з ясновидінням і здатністю зцілювати людей. Немає нічого неможливого для людей розумних, здатних висловити власні міркування в усій красі. Запорука успіху оратора в нелегкій, але неймовірній справі досить проста: поєднання слова та змістового наповнення. Важливо, щоб це не була «суха» і «гола» правда, а яскрава, повноцінна, наповнена сенсом думка, яка б не тільки була приємною для слухання, але й змусила б людей замислитись. Поєднуючись, ці дві складові здатні абсолютно на все: підкорювати душі і серця слухачів, оволодівати розумом співрозмовника, впливати на вибір людей, налаштовувати на боротьбу і, навпаки, придушувати повстання, досягати бажаного, вершити історію. Задумайтесь лишень, чого можуть досягти люди, володіючи ораторським мистецтвом? Це не просто вміння влучно говорити, щось набагато вагомніше, набагато глибше, ніж ми могли уявити!

Відомо, що осередком зародження і розвитку вміння красиво говорити була антична Греція. Із сучасних ораторів світу обов'язково потрібно згадати Маргарет Тетчер. Освоївши за допомогою особистого педагога техніку ораторського мистецтва, ця дивовижна жінка змогла побороти саму матінку-природу. А також можна згадати Барака Обаму. Їх мова наповнена енергетикою, а самі вони володіють неперевершеною майстерністю публічних виступів.

Епоха глобальної мережі Інтернет лишила свій відбиток на тематику і стиль виступів ораторів. На сьогодні актуальним є поняття «спікер», що з англійської мови перекладається буквально – «оратор». Популярністю користуються лекції спікерів на всі можливі теми. Вони розкривають проблеми суспільства та кожної окремої людини. Є безліч професій, у яких саме ораторське мистецтво визначає професіоналізм та успішність. Зокрема, від вдалої промови політика залежать результати виборів, від промови адвоката під час судового розгляду залежить визначення міри покарання підсудного.

Красива, щира, переконлива, наповнена глибоким змістом мова завжди зрозуміла людям. Вона демонструє небайдужість і бажання допомогти. Це обов'язково викличе симпатію і довіру, а отже, допоможе бути успішними в публічних виступах і повсякденному спілкуванні.

СКОРИСТАЙСЯ НАГОДОЮ – ТЕБЕ НЕОДМІННО ПОБАЧАТЬ!

(Стаття-заклик)

Нечипоренко Софія,

учениця 10 класу,

Мелітопольська загальноосвітня школа I-III ступенів №7

Мелітопольської міської ради Запорізької області,

м. Мелітополь

(консультант: Білоусова Л.О.)

Мрієш стати великим оратором, досягти вершини однієї з найдивовижніших наук – риторики, навчатися аргументовано висловлювати власну точку зору, поспілкуватися із цікавими опонентами або просто із користю провести вільний час? Тоді Міжрегіональний фестиваль ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив» саме для тебе! Талант неодмінно треба розвивати! З цим погоджується і Запорізький обласний інститут післядипломної педагогічної освіти, який дарує юним хлопчикам і дівчаткам можливість засяяти коштовним діамантом серед інших прикрас Пані Науки.

Якщо ти рішучий і цілеспрямований, володієш прийомами акторської майстерності та на «ти» із самою риторикою, вмієш володіти аудиторією та прагнеш зламати міф про те, що твої однолітки геть розучилися спілкуватися у реальності, обравши віртуальне спілкування, тоді ти просто зобов'язаний зануритися у світ емоцій, аби про тебе заговорили всі! Досить тихесенько сидіти в куточку і споглядати, як чогось досягають інші. Інші, але не ти!

Уміння спілкуватися – унікальний дар, який складається з двох особливих чинників: говорити і слухати. Обмін думками допомагає поповнювати та накопичувати свій, індивідуальний досвід. Лише уяви: в одному місці збираються особистості, яким судилося спалахнути яскравими зірочками на небосхилі обдарованих. Мерехтіти і не згасати – ось їх шлях до самоствердження і самовдосконалення. Міжрегіональний фестиваль ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив» – це твій ще один крок до здійснення світлої мрії, віри у власні сили, можливість перебороти свій

страх, невпевненість у собі, спроба розкрити себе з іншого боку, довести, що ти чогось гідний.

Його родзинкою є створення особливої, затишної атмосфери серед організаторів й учасників, адже це не лише твоє, особисте, змагання, але й здатність відчувати, як щемить серце, радіючи перемогам інших, уміння не стримувати сліз радості, коли всередині вирує океан емоцій.

Отже, якщо ти хочеш всебічно розвиватися і рости щохвилини, тоді підіймайся й упевнено крокуй до цього звершення, підкорюй Олімп свого майбуття. Хтозна, можливо, колись в історію ораторського мистецтва золотими літерами вкарбують саме твоє ім'я?

Скористайся нагодою – тебе неодмінно побачать!

ПРАЗДНИКУ СЛОВОМУДРИЯ ПОСВЯЩАЄТЬСЯ...

(эссе, немного ностальгическое)

Петранова Валерия,

ученица 11-го класса,

Бердянская гимназия № 3 «Сузір'я»,

г. Бердянск

(консультант: Полященко В.И.)

Мы все здесь друг друга давно знаем.

А.Ф. Куринная

Фраза, сказанная Аллой Феликсовной во время открытия Фестиваля, заставила мое сердце сжаться от непонятной тоски. Осознание того, что сюда больше не вернусь, захлестнуло с головой. Два года подряд преодолевала трехчасовой маршрут «Бердянск – Запорожье» и принимала участие в Фестивале ораторского искусства. Каждый год по дороге ТУДА, вооружившись таймером, продумывала жесты, интонацию, раз за разом повторяла речь и невероятно нервничала, если не укладывалась в две минуты. Затем выступала, терпеливо ждала результатов и возвращалась домой, воодушевленная победой.

В этом году мысль о том, что это мой ПОСЛЕДНИЙ школьный фестиваль, заставила меня по-особому пристально взглянуть, вслушаться во все происходящее вокруг. Удивительно, но только сейчас смогла в полной мере прочувствовать весь его масштаб. Детали, на которые я не обращала внимание из-за волнения перед собственным выступлением, обрели особую значимость и красоту.

Итак, 21 февраля 2018 года в запорожской школе № 27 прошел 12 Фестиваль ораторского искусства «Заговори, щоб я тебе побачив!». И это был настоящий праздник. Зал в античном стиле, древние музы и Цицерон, ищущий

среди участников самого-самого: яркого, убедительного, неординарного; помогли почувствовать себя частью чего-то очень важного и значимого.

Теперь с фотоаппаратом и диктофоном в руках ловила каждое слово невероятно обаятельного шестилетнего Всеволода Скримы, который победил среди дошколят и дал понять, что еще вернется и победит даже бывалых.

Всегда мечтала пообщаться с членами жюри (они мне казались немного надменными). Но короткое

интервью перед началом Конкурса с Настыч Т.В. развеяло это предубеждение. На мой вопрос, о чем бы Татьяна Васильевна хотела сама поговорить с аудиторией, она ответила просто: «Конечно, о любви. Именно об этом чувстве говорить вовремя и уместно».

Удивительно прозорливыми оказались эти слова. О могуществе, красоте, непредсказуемости этого чувства сказали очень многие участники. На украинском, русском, английском. О любви к родной земле и небу, маме и однокласснику... К Творцу...

Иван Щербатов так и ответил на вопрос оппонента: «У кого можно научиться настоящей любви?»

– Учимся любви у Создателя! –

А Богдан Лобода своими тему «Всемогущество любви» задуматься: «А почему **Я** все еще не

Но выступление Ткаленко чуда» убедило меня, что моя весна задорная девчонка обладает такой будь я членом жюри, обязательно Гран-при.

размышлениями на заставил меня всерьез влюблена?!».

Карины «В ожидании на пороге. Эта энергетикой, что, бы присудила ей

Но девятиклассникам, наверное, еще надо отточить свое красноречие до мастерства Сонькина Марка (10 класс), который своим обаянием и глубиной покорила и аудиторию, и членов жюри. Его рассуждения о силе доброты, о зернах добра, о нашем выборе между добром и злом впечатлили и помогли ему завоевать высшую награду Фестиваля-2018 – Гран-при.

Юношеские голоса звучали намного реже девчоночьих, но тем сильнее запоминались. Например, Князев Александр со своим вопросом-парадоксом: «Все худшее принадлежит людям?». Или такая очевидная, но в реальной жизни забываемая истина: «Состоятельный мужчина – это тот, который состоялся в карьере, любви, детях».

Фестиваль – 2018 принес багато несподіванок і сюрпризів: як об'єктивно оцінювати презентації к виступленням, виконання власних віршів, пісень?

Зовсім трохи заздую тим дітям, які в лютому – 2019 зберуться на дивовижний свято краси слова і інтелекту. Но знайомі обличчя не сотруться із пам'яті. Я відчуваю найкращу щирість до всіх, хто причастен до організації, підготовки, проведенню Фестивалів ораторського мистецтва. Бо в мене живе частинка цих свят і робить мою життя цікавішою, кориснішою, глибше.

З великою повагою перед талантом і майстерністю організаторів – Петранова Валерія, 11 клас

ІДИ ВПЕРЕД...

(есе)

Почелова Єлизавета,

учениця 9-го класу,

Мелітопольська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №7

Мелітопольської міської ради Запорізької області,

м. Мелітополь

(консультант: Білоусова Л.О.)

Сотні тисяч років тому й до сьогодні людина намагалася самореалізуватися та вдосконалюватися, постійно йти вперед й не озиратися назад. Як кажуть у народі: «Риба шукає, де глибше, а людина – де краще».

Кожному з нас у житті випадає шанс змінити свою долю раз і назавжди. І ось дізнавшись про фестиваль «Заговори, що я тебе побачив» та отримавши чудову нагоду зануритися у Світ Риторики, у мене навіть дух перехопило! Напевно, це моя мрія... Але...але невпевненість у собі завжди перешкождала мені.

Ніхто не знає, що трапиться завтра, а раптом саме ти зможеш підкорити цей світ? Ось тим і цікаво жити на цьому світі, тому що не можеш зазирнути за ширму свого майбутнього. А сьогодні ти повинен викласти на максимум. Саме так люди і досягають успіху. Лежати цілий день на дивані і чекати, доки хліб сам впаде до рота? Ні, це не вихід. Ти повинен працювати, працювати і ще раз працювати, ось тоді на тебе і звернуть увагу. Саме такі люди є переможцями. Вони перебороли свою невпевненість і змогли довести, чого насправді варті.

Ось нарешті і в моєму житті настав той момент, якого я чекала з нетерпінням! Переступивши поріг аудиторії, де проходив шкільний етап фестивалю, у мене почали виростати крила. Дивлячись на усіх конкурсантів, у

голові кружляла єдина думка... Ми тут не заради того, аби втерти комусь носа, а для того, щоб стати кращими!

А яка ж могутня сила слова! Воно може багато чого: розбивати серця і, навпаки, лікувати найстрашніші недуги. Ви уявіть собі лише, яке воно всесильне! Дехто з моїх однолітків каже, що письменники, поети і оратори – це лише порожній звук, що вони взагалі нічого не вміють і залишились у минулому. Це думка тих, хто не розуміє справжньої краси слова. Адже люди, які шанують його, неодмінно доводять нам, що слова – найбільший скарб, яким володіє людство. По суті, це те, що робить нас людьми... І не варто забувати про це.

Для себе я зрозуміла одну просту істину: якщо є можливість і дар, даний Богом, то буде гріх не скористатися цією нагодою. Життя таке прекрасне! Якщо ви десь оступитесь, не впадайте у відчай і не журіться, адже завтра прийде інший день, сповнений сотнями нових можливостей.

ПОБЕДА НАД САМИМ СОБОЙ

(исповедь-эссе)

Протосавицкая Алина,

ученица 10-го класса,

Фруктовская общеобразовательная школа I-III ступеней

Мелитопольского районного сонета Запорожской области

с. Фруктовое

(консультант: Карнаух Т.С.)

Рождение человека... Он приходит в этот мир с какой-то определённой миссией. Идут года за годами, но в голове упорно кружит одна и та же мысль... Она украдкой прячется в каждой клеточке нашего мозга, растёт, как и мы, развивается, крепнет, а потом, уже в конце жизненного пути человека, вдруг резко выходит из своего «заключения» и буквально переворачивает всё с ног на голову! Кто я? Для чего жил и продолжаю жить? От подобных вопросов на душе становится как-то не по себе... Учащаются пульс и сердцебиение.

Всю жизнь мы прячемся за маской безразличия. Но так ли это? Ведь по сути человек сознательно отказывается от желаемого, просто боясь не получить его. Страх овладевает нашими мыслями, а в сердце навеки поселяется неуверенность в себе и своих силах. Нет, уж лучше не пробовать и вовсе, чем потом так больно пасть... Смешно! Да, именно смешно, потому что мы опять-таки обманываем себя. Люди не падают бояться, а того, что попросту не сумеют больше подняться, расправить свои крылья и взлететь.

Так было и с одной девочкой. Назовём её Алиной. Она всегда чувствовала внутри себя какую-то необычайную силу – силу слова. Та всячески пыталась вырваться наружу, но девочка постоянно сдерживала её. Почему, спросите вы? Этого, если честно, наша героиня и сама не знала.

Прошло время. Алина подросла и её стремление поделиться с кем-то своими внутренними переживаниями только усиливалось. Никто не знает, сколько бы ещё времени понадобилось ей, чтобы осознать то, что успеха достигает лишь тот, кто предпринимает хоть какие-то попытки «открыть» себя людям. Так в жизни Алины появились различные творческие конкурсы и олимпиады, которые только помогали всё сильнее и сильнее расправить свои крылья.

К чему вся эта исповедь, спросите вы? Это история... история о долгом пути саморазвития. Приобретая какой-то жизненный опыт, мы обязательно должны поделиться ним с теми, кто всё ещё находится в поиске самого себя. А главное – не стоять на месте и двигаться вперёд, постигая всё новые и новые грани. Уж это Алина решила для себя твёрдо!

И вот на горизонте новый этап – Межрегиональный фестиваль ораторского искусства «Заговори, чтобы я тебя увидел»... А вдруг это ещё одно новое приобретение и новая победа – победа над самим собой? В этот период ты сосредотачиваешься, можешь поделиться своими мыслями, запрятав где-то там, глубоко-глубоко, неуверенность в себе самом же, услышать объективное мнение о своих способностях и, наконец-то, понять... а вдруг ты не ошибся и движешься в нужном направлении?

Мечтать не вредно, вредно сидеть на одном месте и ничего не делать для своего саморазвития, ведь перед тобой открыты тысячи возможностей. Главное – захотеть! И, конечно, воспользоваться этим шансом...

У ЧОМУ СЕНС ЖИТТЯ?

*Серкіз Діана,
учениця 11-го класу,
Запорізька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 87
Запорізької міської ради Запорізької області,
м. Запоріжжя
ЗЗШ № 87
(консультанти: Троян Н.А., Лохманюк С.В.)*

*Боятися треба не смерті, а пустого життя.
Бертольд Брехт*

У чому сенс життя? – одвічне питання людства, над яким замислювалися ще давньогрецькі філософи: Сократ, Парменід та інші. Це питання виникло й у мене, але виявилось, що ще ніхто не відповів на нього однозначно.

Загалом, наше життя проходить так: приходимо в цей світ, навчаємося, працюємо і закінчуємо свій життєвий шлях. Досить коротка характеристика життя, але все це дійсно відбувається практично з кожним. Але навіщо людство із покоління в покоління робить одні й ті самі речі? Я спробувала детальніше розібрати це питання і прийшла до деяких висновків.

Сенс життя кожної людини – це, простими словами, все те, заради чого вона живе. Кожній людині необхідно бачити сенс у житті, а інакше вся її праця буде знецінена нею самою. Отож кожен живе заради якоїсь мети, будь то ціль написати книгу, яка стане світовим бестселером, винайти ліки від невиліковної хвороби чи створити сім'ю і виховати дітей. Ці цілі, як бачимо, абсолютно індивідуальні. Щоб не втратити оптимізму на шляху до своєї мети, люди часто розбивають свою основну мету на декілька маленьких. Це дає змогу поступово рухатись вперед і відчувати, що у цієї праці є сенс, що все, що ти робиш – не дарма.

Часто трапляється, що досягнувши своєї мети люди по-різному продовжують свій життєвий шлях. Одні не знають, що їм робити далі та заради чого існувати. Інші, поставивши галочку біля цього пунктика, живуть «пустим життям» і не замислюються над подальшим його сенсом. Обидві категорії викликають співчуття або нерозуміння у третьої групи людей. Саме їх можна вважати найбільш цілеспрямованими. Вони продовжуватимуть надалі шукати сенс життя, ставити собі нові й нові цілі та робити кроки вперед на шляху до їх виконання. Неважко зрозуміти, що чим більше цілей у людини, тим більше можливостей у її житті.

Навчання відіграє велику роль у досягненні мети всього життя. По-перше, навчання в школі дає змогу розширити свій кругозір і може привити любов до якоїсь діяльності або до науки. А надалі, наприклад, пов'язеш життя із астрономією чи фізикою, або поставиш ціль стати великим поетом, і твої нащадки будуть читати на пам'ять не тільки вірші Тараса Шевченка, Лесі Українки, а ще й твої.

По-друге, без навчання у школі неможливо вступити до вищих навчальних закладів, а найчастіше це необхідно для того, щоб в подальшому знайти роботу, яка, до речі, може стати теж сенсом життя деяких людей. Або ж виникла потреба у коштах для подорожей за кордон, а без професії, яка буде приносити вам достатньо грошей неможливо буде здійснити цю мрію. Та не обов'язково слово «навчання» має на увазі школу та інші навчальні заклади, це може бути навчання якомусь ремеслу, наприклад, танцям або якомусь спорту. Тому, щоб робити те, заради чого ми будемо жити, треба вчитися.

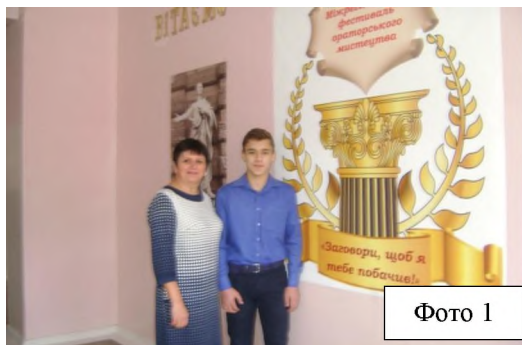
Отже, мета життя індивідуальна для кожного. Досягнувши однієї мети, не варто зупинятися, більше цілей – більше можливостей. Нічого не вийде просто так, треба навчатися, щоб досягти мети.

ВОЛОДАРИ СЛОВА

Сторчак Ксенія,
учениця 9-го класу,
КУ «Пологівська спеціалізована різнопрофільна школа
I-III ступенів №2»
м. Пологи
(консультант: Штандюк С.І.)

*Є два мистецтва, що можуть поставити
людину на найвищий щабель пошани:
одне – мистецтво полководця,
друге – мистецтво вправного оратора.
Цицерон*

З давніх часів люди намагалися зрозуміти, у чому секрет впливу живого слова, красномовство – це природжений дар чи результат тривалого й копіткого навчання і самоосвіти? Уміння володіти мистецтвом живого слова – це крок до самовдосконалення, крок до успіху, адже сучасне інформаційне суспільство потребує людей, які вміло ведуть діалог, швидко сприймають мовлення та встановлюють комунікативні зв'язки. Ось уже другий рік учні Пологівської СРШ I-III ступенів №2 беруть участь у Міжрегіональному фестивалі ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив», змагаються у вправності красномовства, а допомагає в підготовці публічного виступу вчитель зарубіжної літератури Гула Світлана Григорівна. Я поспілкувалася з учасниками фестивалю щодо вражень від участі в конкурсі.

– Світлано Григорівно, ви є наставником учасників фестивалю, ваші вихованці посідають призові місця, що для вас є ораторське мистецтво? (Фото 1)

– Ораторське мистецтво – це навички, якими повинна володіти кожна людина. Бо слово має таку силу, що може і ранили, і вбити людину, вилікувати і врятувати її. Такий захід допомагає вдало репрезентувати

свої ораторські здібності, інформаційну, комунікативну компетенції, знайти нових друзів.

– Які враження ви отримали від конкурсу?

– У цілому обласний конкурс ораторів – 2018 залишив приємне враження завдяки майстерності та широті риторів, коректності та об'єктивності суддів, а організація конкурсу, обстановка в залі сприяли святковому і позитивному настрою.

*Лобода Богдан, учень 9-Б класу Пологівської СРШ I-III ступенів №2
(обласний етап – III місце)*

– Богдане, чим запам'ятався тобі фестиваль ораторського мистецтва? (Фото 2).

– Нові знайомства, нові враження. Перш за все конкурс допоміг мені повірити в себе, у свої сили. Я переконався, що потрібно показувати свої здібності, брати участь у різноманітних конкурсах, адже це досвід спілкування, і кожна перемога надихає на нові звершення.

Клюєва Євгенія, студентка факультету журналістики ЗНУ.

– Євгеніє, я знаю, що минулого року ти посіла третє місце в обласному етапі фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив». Які враження ти отримала? (Фото 3)

– Просто безмежні. Стільки нових облич, цікавих промов, колосальний досвід в ораторському мистецтві. Звичайно ж, здорова конкуренція допомогла мені побачити те, над чим потрібно працювати.

– Ти зараз навчаєшся на факультеті журналістики, чи допоміг тобі конкурс у виборі професії?

– Насправді я дуже рада, що мені випала нагода взяти участь у конкурсі саме в минулому році. Я навчалася в одинадцятому класі, переді мною постало питання, який шлях у житті обрати. І саме участь у конкурсі остаточно переконала, що моє життя буде пов'язане з журналістикою. До сих пір пам'ятаю, як у мене прямо на сцені тремтіли ноги. Але тепер, виступаючи на камеру, беручи інтерв'ю, відповідаючи за трибуною, відчуваю себе впевнено і участь у фестивалі оцінюю як крок до успіху, до перемоги над своїми маленькими «страхами».

– Як ти вважаєш, чи потрібно в наш час навчатися мистецтву красномовства?

– Звичайно. Вміння говорити – це те, що відрізняє людину від інших живих істот. Ораторське мистецтво – це мистецтво і думки, і мовлення. Нещодавно переглядала запис «Міс чогось там» і була просто шокована: дівчина в короні не могла зв'язати і двох слів для інтерв'ю, хоча в інших номінаціях конкурсу «трималася на висоті». Молодь нарешті повинна зрозуміти, що вміння говорити не менш важливе за вміння ходити, одягатись і посміхатись. Вміння спілкуватися у вузькому колі друзів, а також говорити перед широкою аудиторією надає людині впевненості у своїх силах, звільняє від страху залишитись незрозумілим та самотнім.

Тож, ви хочете стати оратором, але не знаєте, що говорити і як поводитися під час виступу? Не зволікайте! Почніть із розповіді про себе. Пам'ятайте, що «поетами народжуються, а ораторами стають!» (Цицерон)

Додаток

Фото1 – вчитель зарубіжної літератури Пологівської СРШ І-ІІІ ступенів №2 Гула Сітлана Григорівна

Фото2 – учень 9-Б класу Пологівської СРШ І-ІІІ ступенів №2, переможець обласного етапу Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив» (2018 р. – ІІІ місце)

Фото 3 – Ключова Євгенія, студентка I курсу факультету журналістики ЗНУ, переможець обласного етапу Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив» (2017 р. – III місце)

СЛОВО – ЦЕ ВЕРШИНА ЛЮДСЬКОГО

*Черткова Єлизавета,
учениця 11-го класу,
Мелітопольська гімназія № 19 Мелітопольської міської ради
Запорізької області,
м. Мелітополь
(консультант: Науменко Т.Я.)*

«Заговори, щоб я тебе побачив» – цікаве висловлювання, яке стало назвою Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва.

Хто може вразити словом, змусити почуватися щасливо, а в іншу мить уже співчувати комусь? Хто має жагу до написання творів і потім подання їх з натхненням та бажанням повідати усім щось особливе? Звичайно ж, письменник. Проте сьогодні ми зібралися побачити не тільки талановитих авторів, але й вдалих доповідачів.

30 січня 2018 року 5 гімназія міста Мелітополя привітно відчинила двері своїм відвідувачам. Вони особливі, бо вражатимуть нас своїм незвичайним умінням доносити до людей важливі речі лише силою слова.

Фестиваль проводився в номінаціях «Добре слово краще за багатство» для дітей старшого дошкільного (6 років) та молодшого шкільного віку (1-4 класи), «Слово є вчинок» для учнів 9-11 класів. Нам вдалося відвідати конкурсний відбір між учасниками у номінації «Слово є вчинок». Він пройшов у одному з навчальних кабінетів гімназії о 14 годині. У цьому етапі брало участь 9 чоловік із різних навчальних закладів, учасників прийшли підтримати їхні керівники.

Підготовка тривала багато часу, тому без хвилювання не обійшлося. Але це не завадило конкурсантам, і всі показували впевненість у собі. На змаганні відбувався пошук людини, яка може з першого слова зацікавити і до кінця розповісти свою історію. Для цього потрібне не лише міння перконливо говорити, писати тексти, але й здатність привернути до себе увагу. Адже рідко можна знайти слухача, що ладен вислухати тебе від початку і до кінця. Проте усім учням вдалося грамотно донести свої думки.

Запропоновані теми виступів були різними, і кожен знайшов для себе найбільш привабливу.

Згідно з жеребкуванням першим свої думки довелось представити учениці СШ № 23 Баслик Вікторії. Вона розповіла, що людям не треба боятися відмінностей, таких як приналежність до раси чи національності. Так, усі ми різні, але для нас характерні вічні цінності: життя, свобода, право вибору, добро, мир. Ми повинні плекати їх

Фото 1

і триматися разом. (1 фото)

Фото 2

Учасниця конкурсу з НВК № 16 Щєпа Марія висловила таку думку: «Найголовніше у цьому світі не втрачати себе і не зраджувати собі». Таке життєве правило є насправді важливим, особливо у наш складний час. (2 фото)

Йдучи життям, багато часу приділяємо дрібницям, чомусь неважливому. Зупинімось на хвилинку і подивімось у небо, у височінь, яка заспокоює і дає нам змогу подумати про

Фото 3

справді важливі речі. Таку думку висловив вихованець школи №4 Нікішин Антон. (3 фото)

Фото 4

Ємцев Андрій, учень ЗОШ № 15, вважає, що без доброти світ існувати не може. Для неї не потрібні гроші, тому, аби вона була присутня, ми маємо лише допомагати людям. (4 фото)

Глек Анастасія зі школи № 25 розповіла нам чому ми

дивимось в небо: мабуть, там ми шукаємо підтримку, щастя чи радість, згадуємо про втрачені можливості. Ми думаємо про здійснення своїх мрій. (5 фото)

Фото 5

Гулін Ілля, учень ЗОШ № 22, шукав відповідь на цікаве питання: Як можна жити не лише у своєму часі? Послухавши його, можемо дійти висновку, що ми можемо і зараз відчутти майбутнє у новаторах, людях, які кожен день створюють, роблять щось нове. За такими особистостями, що цілеспрямовано працюють зараз, і є майбутнє. (6 фото)

Фото 6

Учениця 19 гімназії, Колеснікова Зореслава, обрала тему «Страшні слова, коли вони мовчать».

«Кожне слово, яке ми кажемо будь-якій людині має свою душу, своє емоційне забарвлення. Слова допомагають нам висловлювати такі почуття, як любов, дружба, повага, підтримка, вдячність. Слово – велика сила, яку треба спрямовувати тільки на добро» – вважає дівчина. (7 фото)

Фото 7

Анна Дубина, учениця 14 школи, виголосила промову на тему любові. На її думку, любов – головна цінність, яка тільки може бути у житті людини. Бо вона змушує наше серце битися кожного дня. (8 фото)

Фото 8

«Треба бути добрішими до людей, завжди посміхатися. Тоді світ стане світлішим та кращим для вас і навколишніх» – такою фразою завершила фестиваль Карнигіна Катерина. (9 фото)

Чудові тексти, прекрасне виконання, непогана акторська гра. Не кожен день побачиш стільки талантів довкола себе. Усі конкурсанти змогли вдало висловити свою думку, прикрашаючи її засобами художньої виразності. Вони відшукали для свого виступу оригінальні ідеї та, що

Фото 9

найголовніше, віднайшли відгук у серцях слухачів. За результатами міського етапу гран-прі завоювала Баслик Вікторія, керівником якої є Кідалова Наталя Олександрівна.

ЗАГОВОРИ, ЩОБ Я ТЕБЕ ПОБАЧИВ

Чумак Карина,

учениця 9-го класу,

опорний навчальний заклад

Новомиколаївська спеціалізована ЗОШ I-III ступенів №1

Новомиколаївської районної ради Запорізької області,

смт Новомиколаївка

(консультант: Бровко А.Є.)

Слово – спосіб вираження наших думок і почуттів. Одне слово може змінити життя людини : зробити його яскравим і безтурботним або сумним. Ми повинні навчитися обмірковувати наші слова, замислюватися над їх значенням, щоб вони приносили в наш будинок світло і радість, а не біль і розчарування. Слово – це велика сила! Наше слово – наша мова – треба берегти, охороняти, розвивати і вивчати, піклуватися про його красу і чистоту.

Думки наші формуються мовою. Найбільша цінність народу – його мова, мова, якою він пише, говорить, думає. Усе свідоме життя людини проходить через рідну йому мову. А основний інструмент, яким людина демонструє свій розум – її мова.

Уміння говорити – це візитна картка людини. Коли людина говорить, хоче того або ні, вона розкриває свою суть. Значення ораторської майстерності дуже велике, а саме : в побудові взаємовідносин з людьми в суспільстві, в сім'ї, в колі друзів, в школі, в університеті, на роботі і в кар'єрі. Ще Наполеон говорив: «Людина, яка не уміє говорити, не може зробити собі кар'єру». Успішній людині необхідно мати прекрасні ораторські здібності.

Вважається, що саме недоліки викликають найсильніше бажання розвиватися і стати краще, ніж є, досягти цілей. Дійсно, навкруги багато

красивих людей із звучними, виразними голосами, але вони не користуються своїм талантом. А мистецтво красиво говорити важливо, тому що:

- це кращий спосіб впливу і переконання;
- це спосіб справити позитивне враження (недаремно ж говорять, що зустрічають за одягом, а проводжають за розумом. Розум виражається за допомогою мови.);
- це метод боротьби із страхом перед великою аудиторією;
- це одна з найважливіших навичок в сучасному суспільстві (без уміння говорити не просунеш навіть ту ідею, яка не має ризику програшу, а тільки явну користь).

Людина повинна уміло користуватися своїм тілом і мімікою, доповнюючи ними слова. Рухи відволікають і заважають зрозуміти сенс слів, а кам'яна особа видає нещирість. Тренуйте свою дикцію! В умілому використанні усіх можливостей тіла і ховається головний успіх оратора.

ВЕЛИЧАЙШАЯ ПОБЕДА – ПОБЕДА НАД САМИМ СОБОЙ

Шакун Олеся,

учениця 9-го класу,

Запорізька загальноосвітня школа I-III ступенів № 22

Запорізької міської ради Запорізької області,

м. Запоріжжя

(консультант: Зотова Л.В.)

Жить в человеческом обществе очень непросто. Иногда кажется невозможным избежать конфликта, если у людей совершенно разные моральные ценности. «С людьми живи в мире, а с недостатками воюй» – вот самое мудрое решение этой проблемы! Если тебе встречается человек, совершивший необдуманый поступок, не спеши с выводами и не обвиняй его, ведь ты не знаешь, как бы поступил сам и как он себя чувствует в этой ситуации. Неужели существуют на Земле люди, никогда не совершавшие необдуманные поступки? И сам ты, наверняка, не безгрешен.

Каждый раз, когда задумываешься, прощать ли человека, стоит задуматься о том, что и ты когда-то совершал те же ошибки и прощал их сам себе, так почему бы не дать шанс и другому? Даже если он не оправдает твоих надежд, ты будешь знать, что, по крайней мере, дал ему шанс, а меняться или нет – это уже дело самого человека. Дав шанс оступившемуся человеку, ты даешь ему возможность понять на своем примере, что, переступив через себя, поборов свои недостатки и принципы, можно избежать ошибки. Мудрый человек умеет видеть свои недостатки и бороться с ними. Переборов себя, можно справиться со всеми недугами, и не только психологическими. И это действительно возможно! Примером такого человека является Леся Украинка, которая, несмотря на тяжелую болезнь, сумела взять верх над своими эмоциями, не дав

им одолеть себя. Свой оптимизм и любовь к жизни, к весне она передавала во всех своих произведениях:

Да! Я буду сквозь слезы смеяться,
Среди горя петь, и тоски,
Без надежды буду надеяться,
Буду жить! Всему вопреки!¹

Встреча с каждым человеком на твоём жизненном пути обогащает опытом. Это проверка, которую ты должен пройти, чтобы достигнуть высшей цели – победы над самим собой.

ЕСЕ

*Щербак Дар'я,
учениця 10-го класу,
ЗСШ № 100
м. Запоріжжя
(консультант: Климова Т.М.)*

30 січня 2018 року в Дніпровському районі проходив конкурс «Заговори, щоб я тебе побачив!» Я брала участь у цьому конкурсі вперше, і тому навіть не знала, чого мені очікувати. Але вже сам процес підготовки мене захопив до нестями. Тільки-но дізнавшись про нього, я відразу визначилася з темою. І почала довгий та шалено цікавий процес творчої праці. Напевно, на перший погляд, можна подумати, що підготувати виступ – це легко. Але це не так. Я вважаю, що, не перейнявшись темою, ти не зможеш підготувати цікаве висловлювання. Для себе я вибрала тему: «Чи легко бути добрим?» Я вважаю, що робити добрі справи – це найкраще, що може зробити людина у своєму житті. Адже доброта – це ті прості слова підтримки, без яких буває досить важко подолати складну життєву ситуацію. Я впевнена, що все добро Ви ніколи не роздасте, але воно до вас обов'язково повернеться. Я не можу не погодитися з висловлюванням американського письменника Марка Твена: «Добро – це те, що може почути глухий і побачити сліпий». Тому тільки осягнувши глибину проблемної, можна підготувати переконливу доповідь. Результати своєї праці я продемонструвала на шкільному відбірковому турі. Так мені відкрилася дорога на районний етап конкурсу.

Збираючись, я ніяк не могла знайти собі місця, тому що дуже хвилювалася, не знала, як все буде проходити, і гадала, що буде дуже важко. Та даремно, бо нас привітно зустріла школа, в якій навчаються дуже гостинні учні і викладають творчі вчителі. Вже дорогою я познайомила з однією із конкурсанток. Це дуже яскрава, життєрадісна і гарна дівчина, з якою ми удвох хвилалювалися і як могли підтримували одна одну. Приїхавши на місце проведення, я потрапила в атмосферу натхнення, а мій подих тамувало відчуття перемоги. Конкурс проходив у спокійній, можна навіть сказати, у домашній атмосфері. Я з неймовірним зацікавленням дивилася на інших учасників, які виступали, і захоплювалася їх талантами та вмінням донести свою думку.

Я переконалась, що особисто для мене перемога в цьому конкурсі не є головною, бо слухавши виступи інших учасників, я дивилася на деякі речі зовсім по-іншому. І саме в цей момент я зрозуміла, що не завжди потрібно бігти за перемогою, іноді, не посівши призового місця, ти можеш здобути значно більше!

НЕМАЄ МАГІЇ СИЛЬНІШОЇ, НІЖ МАГІЯ СЛІВ

Яковчук Валерія,
учениця 9 класу,
Миколаївська ЗОШ І-ІІІ ступенів
Берестівської сільської ради
Бердянського району Запорізької області,
с. Миколаївка
(консультант: СизкоТ.М.)

30 січня 2018 року Миколаївська ЗОШ радо зустрічала гостей. Сюди з'їхалися учні й учителі Троїцької та Берестівської шкіл на фестиваль ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив». Цих людей, різних за віком, об'єднало трепетне прагнення заворожити магією слова. Фестиваль у Берестівській об'єднаній громаді проводиться другий рік і має на меті виявлення талановитих та обдарованих дітей у жанрі ораторського мистецтва. У ньому взяли участь 24 учасники із трьох шкіл.

Програма нинішнього фестивалю була яскравою і насиченою. У залі панувала атмосфера святкового настрою.

Всі учасники продемонстрували вміння висловлювати свої думки та спілкуватись з аудиторією. Особливою емоційністю виділялися молодші школярі. Вони представляли свої публічні виступи у номінації «Добре слово краще за багатство». Промови юних ораторів були оригінальними, захоплювали та хвилювали слухачів, які щиро підтримували конкурсантів.

Із вуст учасників лунали виступи про сім'ю, школу, Батьківщину, свій клас, улюблених героїв, родинні свята, найкращий подарунок та ін. Учні вражали своїми талантами присутніх.

До самого серця пройняли виступи Єроніної Ксенії, Яценко Єлизавети, Рябової Катерини. Ці маленькі патріотки пишаються тим, що вони українки. Матвійко Владислава розповіла про любов до вишиванки, про символіку орнаменту, вона закликала одягати національний український одяг на різноманітні свята. А Зозуля Анна рішуче налаштована зробити своє село кращим, а людей, що в ньому проживають, щасливішими.

Зі своїми прекрасними родинами нас познайомили Маяка Катерина, Мельготченко Роман. А Яковчук Єлизавета впевнено заявила, що такої сучасної мами, як у неї, немає ні в кого.

Про традиції в своїй родині розповів Маслак Олексій. Вони щороку разом із бабусею випікають паски. Розповідь була настільки захопливою, що, здається, всі присутні в залі відчували аромат пасхального хліба.

Учениця 3 класу Синюк Діана змусила всіх повірити в дива. Дівчинка змогла зачарувати увесь зал розповіддю про Новорічне диво – маленького песика (Емму), якого вона знайшла під ялинкою у Новорічну ніч.

Присутні в залі поринули у світ дитинства разом із Харченко Поліною та Маякою Валерієм, які розповіли про свої улюблені іграшки (песика та ляльку Ельзу), з якими майже ніколи не розлучаються. Думаю, що дорослі з теплотою й ностальгією згадали про своє дитинство й свої іграшки.

Зарядила всіх енергією Харченко Кіра, яка неймовірно емоційно розповіла про свій улюблений клас та талановитих однокласників. Після такої розповіді кожен захотів завітати до їхньої шкільної родини.

А тендітна дівчинка Данило Злата навчила всіх по-справжньому дружити. Незважаючи на такий юний вік, вона вже знає, що таке справжня дружба.

Серед учнів старших класів було 6 учасників, які мали заволодіти публікою на дві хвилини і донести до слухачів свої роздуми на обрану тему. Вони представили свої виступи в номінації «Слово є вчинок». Старшокласники розповіли присутнім про те, хто у відповіді за добро чи зло навколо нас, про розум і почуття, про те, як людина сама створює собі обличчя.

Закликала всіх озирнутися навколо Чупрій Катерина. Вона наголосила на тому, що навколо нас панують добро і зло. І що переможе, залежить тільки від нас.

Баран Юрій розмірковував над тим, що є важливішим – розум чи почуття. А Соломонова Карина поділилася власними роздумами про красу людської душі. Вона вважає, що кожен створює своє обличчя сам.

Переможцями стали учні Миколаївської ЗОШ Синюк Діана, Яковчук Єлизавета, Харченко Кіра та учениця Троїцької ЗОШ Чупрій Катерина.

Фестиваль пройшов яскраво і насичено, враження від нього залишаться ще на довгий час. Сподіваюся, що ця традиція в Берестівській об'єднаній громаді не вмере, не загине.

СОДЕРЖАНИЕ

Номинация «Доброе слово лучше богатства».....	3
<i>Авалян Є.</i> Казка-вигадка.....	3
<i>Баландін Т.</i> Антон і Харитон.....	4
<i>Бороденко Д.</i> Зима-чарівниця.....	5
<i>Великодна С.</i> Добра справа – кожен день.....	5
<i>Галєтова Л.</i> Якби був я чародієм, Щоб зробив би я для звірів.....	6
<i>Давиденко Є.</i> Бджола та павук.....	7
<i>Джупина К.</i> Ось послухайте, будь ласка, Чарівну ми склали казку.....	8
<i>Дрюков В.</i> Що таке добре, а що погано.....	9
<i>Земляна К.</i> Хай оживає істина стара – Все починається з добра!.....	9
<i>Ільюшин О.</i> Мої добрі вчинки.....	10
<i>Коцур А.</i> Хто я є?.....	11
<i>Кучеренко Є.</i> Мама, тато, брат і я – Весела, любляча сім'я!!!.....	12
<i>Луньова А.</i> Мій настрої.....	13
<i>Маліков К.</i> Слово не горобець, вилетить – не впіймаєш.....	14
<i>Маракуліна К.</i> З книгою наодинці.....	15
<i>Москаленко Ю.</i> Усміхнися всім навколо – Небу, сонцю, квітам, людям І тоді обов'язково День тобі – веселим буде!.....	16
<i>Оболонкова А.</i> Моя сім'я.....	17
<i>Панченко Є.</i> Школа – велика дитяча країна, В ній відкривається кожна дитина.....	18
<i>Скрипник Д.</i> Хай завжди живе сім'я – Мама, тато, брат і я!.....	19
<i>Старшов В.</i> Єдина і неповторна... ..	20
<i>Супоніна Д.</i> З книгою на одинці... ..	20
<i>Супрунова А.</i> Школа – велика дитяча країна, В ній відкривається кожна дитина.....	22
<i>Товстопятко А.</i> Моя улюблена тваринка.....	23
<i>Фіанцева Є.</i> Українка я маленька!.....	23
<i>Фурлет Д.</i> Пусть наши имена звучат нашими хорошими делами.....	24
<i>Шуть І.</i> Як засвітити зірочку.....	25
<i>Янчік С.</i> Подарункова магія.....	26
<i>Яцканич Д.</i> Добра справа – кожен день.....	27
Номинация «Слово есть поступок».....	28
<i>Брусняк С.</i> В ожидании чуда.....	28
<i>Деркач С.</i> Нема без кореня рослини,	29

	А нас, людей, – без Батьківщини.....	
<i>Князев А.</i>	Я не подведу!.....	30
<i>Рижанкова Н.</i>	Я – європеєць.....	31
<i>Руденко В.</i>	Всемогутність кохання.....	33
<i>Сонькін М.</i>	Приглашение на пляж.....	34
<i>Хилюк В.</i>	В чем сила настоящего мужчины?.....	35
	Номинация «Быстрое перо».....	37
<i>Батова С.</i>	Разговор с победителем.....	37
<i>Башкіна А.</i>	Інтерв'ю.....	39
<i>Грищук В.</i>	В чѐм сила настоящего лидера?.....	40
<i>Ермоленко Д.</i>	Ораторами не рождаются – ими становятся.....	41
<i>Комличенко С.</i>	Лидер оратор: талант или навык?.....	42
<i>Кошель Л.</i>	Прем'єра шкільного ораторського фестивалю.....	48
<i>Куриленко З.</i>	Ораторське мистецтво в наш час.....	50
<i>Нечипоренко С.</i>	Скористайся нагодою – тебе неодмінно побачать!.....	51
<i>Петранова В.</i>	Празднику словомудрия посвящается... ..	52
<i>Почелова Є.</i>	Іди вперед... ..	54
<i>Протосавицкая А.</i>	Победа над самим собой.....	55
<i>Серкіз Д.</i>	У чому сенс життя?.....	56
<i>Сторчак К.</i>	Володарі слова.....	58
<i>Черткова Є.</i>	Слово – це вершина людського.....	60
<i>Чумак К.</i>	Заговори, щоб я тебе побачив.....	62
<i>Шакун О.</i>	Величайшая победа – победа над самим собой.....	63
<i>Щербак Д.</i>	Есе.....	64
<i>Яковчук В.</i>	Немає магії сильнішої, ніж магія слів.....	65